

ஒரு

இந்துமதும்

சாமிலி

கிழு கிர்த்துமதும்

சாமிஜி

அரவிந்தன் பதிப்பகம்
இல. 25, பாமன்கடை வீதி, கொழும்பு - 6,
இலங்கை.

இது இந்து மதம்

முதற் பதிப்பு : ஜூப்பரி 1999
எழுதியவர் : ச. குமாரசாமி B.Sc. (Dip. in. Ed.)
© : உரிமை பதிவு

Title : IDHU INDHU MADHAM

First Edition : October 1999

Author : S. Kumarasamy B.Sc. (Dip. in. Ed.)

© : Rights Reserved

Publishers : Aravinthan Pathippagam
25, Pamankada Road,
Colombo 6,
Sri Lanka.

Price : Sri Lanka = Rs.50/-
India = Rs.25/-
Other Countries = US \$ 5/-
(or equivalent)

'சாமிலி'யின் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு சவால்களைச் சுந்திக்க...
இரண்டாம் பதிப்பு வினாவில் வெளிவருகிறது.

முன்னாள் கல்விப் பணியாளரும் தேசியகல்வி நிறுவகத்தின் தமிழ்ப் ரிவு பணியாளரும், தற்போது அந்நிறுவகத்தின் ஆலோசகராகவும் விளங்கும் குமாரசாமி சோமசுந்தரம் எம்.டி. அவர்கள் வழங்கிய -

அணிந்துரை

சைவம் உலகின் முதல் சமயம். மனித நாகரிகம் தோன்றுவதற்குக் கால்கோள் இட்ட சமயம் சைவம். அது மனிதரின் வாழ்க்கை நெறியாக மலர்ந்தது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டியது.

அன்பு நெறியாக, அறிவு நெறியாக, அருள் நெறியாக விளங்கும் சைவநெறி,

"அன்பே சிவம்"

"ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்"

"நாமார்க்கும் குடியல்லோம்"

"நீதியே சிவம்"

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்"

போன்ற பேருண்ணமைகளை உலகிற்கு ஈய்ந்தது.

மக்கள் உலகில் நல்ல வண்ணம் வாழ்தல் மூலமே சமயத்தின் இறுதி இலக்காகிய இறைவனை அடைதல், முத்தி இன்பம் பெறுதல் கைகட்டும் என்பது சைவத்தின் நிலைப்பாடு. அறிதல் மட்டுமல்ல, அறிந்தவற்றைக் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையில் ஒழுகவும் வேண்டும் என்பதில் சைவநெறி கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து வந்தது.

சமயம் வேறு, வாழ்க்கை வேறு அல்ல என்றது சைவம். இது பலருக்கு உடன்பாடில்லைப்போலும். மாற்றுக் கருத்துக்கள், சுருக்க வழிகள், குறுக்குப் பாதைகள் புகுந்து கொண்டன. சமயத்தைப் பாதையாகக் கொள்ள விரும்பாதவர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்றும் இவற்றிற்குக் கிடைத்தன. சமயத்தைப் போதையாக்கவும், போர்வையாக்கவும் அவை பொரிதும் உதவின.

சைவம் தன்னை இழந்து, என் தன் நாமம் கெட்டு, வேறொன்றிற்கு தலைப்பட வேண்டிய அவலநிலையும் அதற்கு ஏற்பட்டது. அந்திய தேசத்தவர் இந்து மதம் எனப் பெயர் குட்டி மகிழ்ந்தனர்.

தென்னாடுடைய சிவன், எந்நாட்டவர்க்கும் இறைமையாக விளங்கும் சிவன் ஆறில் ஒன்று ஆக்கப்பட்டான். ஆம், சைவம் அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒன்றாகிவிட்டது. இந்து மதத்தில் அது ஒரு பிரிவு என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. காலகத்தியில் அதுவும் மறைந்து இந்து மதம் ஆகி வருகிறது.

இன்று நாம் சைவர்களா, இந்துக்களா? என வாதங்கள் கிளம்பியுள்ளன. இந் நிலையில்,

தமிழர் சமயம் சைவ நெறியே. சைவம் சிவசம்பந்தமுடையது. சிவம் அன்பு சம்பந்தமுடையது. அன்பே சிவம்.

சைவ சித்தாந்தம் சைவத்தின் தத்துவம். தமிழர் வாழ்வியல் நெறி அன்பு நெறி. அதுவே சைவ நெறி. அங்கு மூட நம்பிக்கைகளுக்கு இடமில்லை.

சைவமும் தமிழ இணைந்தே வளர்ந்து வந்துள்ளன. அவற்றைப் பிரித்துப் பார்க்கக்கூடாது.

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்டவர்கள் தமிழர்கள். அவ்வாறே சைவசித்தாந்தத்தையும் வழங்கியவர்கள். அன்பும் அறனுமே வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும் எனும் கருத்தை இவற்றினாடாக உலகிற்கு அறிவித்தவர்கள்.

தமிழர் "நயத்தக்க நாகரிகம்" என்றும் "தமிழ்ப் பண்பாடு, கலாசாரம்" என்றும் பெருமையோடு கூறிக் கொள்கிறோமே, அவற்றின் மூலமும் அடித்தளமும் திருக்குறளும் சைவ சித்தாந்தமும் தான். எமது பண்பாடு, அந்த வகையில், சைவத் தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகும்.

ஆனால் வேற்றுக் கலாசாரம் புகுந்து கொண்டமையினால் சைவத் தமிழ்ப்பண்பாடு மெல்ல மெல்ல தமிழ் மக்களிடையே மறைந்து வருகின்றது. உண்டு, உடுத்து, குடித்துச் சுகித்து, மனம் போன வழியெல்லாம் புலன்களைச் செலுதி, ஆசைகளை அனுபவித்து, முறையற்ற வாழ்க்கையை நடத்தி இன்பம் துய்க்கக் குறுக்கு வழி காட்டிப், பணம் சம்பாதிப்போர் வலையில் தமிழ் மக்கள் சிக்கி வருகிறார்கள்.

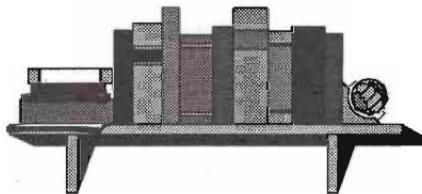
அன்பு வழி, அறிவு வழி, அறவழி, அருள் வழிகாட்டும் மேன்மைகொள் சைவநீதி மீண்டும் உலகெங்கும் மஸர வேண்டும்.

இவ்வாறு இந்நாலாசிரியர் சாமிஜி, தமது தெளிவான கருத்தக்களைத் தூலியமாக இந்நூலில் வெளிப்படுத்துகிறார். யாவரும் வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய எளிய, இனிய தமிழ் நடையைக் கையாண்டிருப்பது நூலின் மற்றொரு சிறப்பாகும். கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று கொள்ளும் உலகில் உண்மைகள் கசக்கத்தான் செய்யும். அதற்காக உண்மைகள் மறைக்கப்படலாகாது.

இந்நால் வாசகாரில் ஓர் உள்ளக் கிளர்வினை ஏற்படுத்தும் என்பது நிச்சயம். கருத்துக்கள் பற்றிச் சிந்தித்து முடிவு எடுக்க வேண்டியது வாசகாரின் பொறுப்பாகும். "மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெலாம்"

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்
29, முதலாம் ஒழுங்கை,
தெஹிவளை.

19.09.1999

திட்டப்புரை

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு—
உலகம் முழுவதிலும் பல எதிர்பார்ப்புக்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.
தகவல் புரட்சியால்—
அறிவுத்தரம் மிக வேகமாக உயரப்போகிறது. உண்மைகள் எளிதில்
உணரப்பட்டு போகின்றன.

இந்த நிலையிலும்—

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக எம் மத்தியில் இருக்கும் சமய நெரிகள்
வலியுறுத்துகின்ற அடிப்படைகளுக்கும், அவை கூறுகின்ற உண்மை களுக்கும்
தேவை இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

சமயங்கள் என் இருக்கின்றன?

ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதற்கா? பட்டம், பதவி, படாடோபம் என்று
கூபோகங்களை முடிந்தளவு அனுபவிப் பதற்கா?

அல்லது—

அபிலில்லாத ஆனந்த நிலையை அறிந்து, தெளிந்து, தானும் இன்பற்று,
மற்றவர்களையும் இன்புற வைப்பதற்கா?

இது பற்றி சிந்திப்போர் தொகை இப்போது அருகிவிட்டது.

சிந்திக்க வேண்டியதன் அவசியமோ முன்னரிலும் பார்க்க அதிகமாகி
இருக்கிறது.

அதனால்—

நாடறிந்த எழுத்தாளரும், சிறந்த சிந்தனையாளருமான 'சாமிஜி'யின் இந்த
நூல் ஒரு 'காலத்தின் தேவையாக வெளிவருகிறது.

அணிந்துரை வழங்கிய குமாரசாமி சோமகந்தரம் அவர்கள் மானுடம் உட்ய
வேண்டும் என்று தளராது முயல்பவர். கல்வியின் வழிவந்த சான்றாண்மையால்
பஸராலும் மதித்து போற்றப்படுபவர். அவர் தந்த மதிப்புரை இந்நாலுக்கு அணியாக
விளங்குகிறது. அவருக்கும், கணனிக் கோப்பில் உதவிய வே.சடகோபன்,
இ.யோகதாசன் ஆகியோர்க்கும் என் நன்றிகள்.

25, பாமன்கடை வீதி,
கொழும்பு 06.
ஜூப்சி 19, 1999.

எஸ். சண்முகரத்தினம்

என்னுமே

உலகுக்கு தமிழ் தந்த கொடைகளுள் மிகச் சிறந்தவை -

ஒன்று வள்ளுவும், மற்றது சைவம்,

வள்ளுவும் பொது. சைவம் சிறப்பு,

சிறப்பில் பொது அடங்கும்.

வள்ளுவும், சைவ சித்தாந்தமும் உலகில் உள்ள கற்றவர் ஆணைவராலும்-

உச்சிமேல் வைத்து மெச்சப்படுபவை.

கற்றோர் உலகமே கொண்டாடும் வள்ளு வத்துக்கும், சைவ சித்தாந்தத்திற்கும்

‘முதுசக்காரர்’களான

நாங்கள் -

‘உமி குத்தி கை சலிக்கக்’ கூடாது

‘விழுவுக்கு’ நீர் இறைத்து’ வாழ்நாளை வீணாக் கக்கூடாது.

பயிரை மூடி, களை படர்ந்து, நாசம் விளைவிக்கும் போது, களையைப் பிடுங்கி எறியாது அதனை மேலும் மேலும் வளர்க்கும் வேலையை ஆரவாரத்தோடு நம்மில் சீலர் செய்கிறார்கள்.

பலர் -

‘காணலை நீரன்று நம்பும் மாணாக’ அலை கிறார்கள்.

உண்மைகள், சில சமயங்களில் பலருக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம்.

அதற்காக உண்மைகளை மூடிமறைக்க முற்படக் கூடாது.

அறிவிலே தெளிவு ஏற்படும் போதுதான் உண்மைச் சமய நெறியை தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

அத்தெளிவுக்கு இச் சிறு பிரகார் துணை செய்யும் என்று நம்புகிறேன்.

நாலை அழியிய முறையில் வெளிக்கொண்டாரும் எஸ்.சண்முகரத்தினாம் வாணோலி அறிவிப்பாளர், பல நிகழ்ச்சிகளின் தயாரிப்பாளர் என்ற பல வருடால் அனுபவத்தோடு பிரகாரத்துறையிலும் அடிவைத்துங்கார்.

அணிந்துரை வழங்கியுள்ள குமாரசாமி சேமகந்தரம் அவர்கள் தமது எழுத்துவன்மையாலும், தெளிந்த சிந்தனையாற்றலாலும் பலர் உள்ளங்களில் இடம்கொண்டவர்.

அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

இசூ இந்துயாதம்

பூசக்கு முன் பூணக்குப் பால்

ஓரு ஆச்சிரமம்.

அந்த ஆச்சிரமத்திலே ஓரு சாமியார்.

மெல்ல மெல்ல சில சீடர்களும் அந்தச் சாமியாருக்குச் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

சாமியாருக்கு ஒரு பிள்ளையார் விக்கிரகம் கிடைத்தது. யாரோ ஒரு சீடன் கொண்டு வந்திருந்தான்.

பார்த்ததுமே அதன் அழில் சாமியார் சொக்கிப் போனார்.

ஒரு நல்ல இடத்தில் அதனை வைத்தார். ஒவ்வொருநாளும் அதற்கு மலர்கள் அணிந்தும் மாலைகள் தூட்டியும் அழுகு பார்க்கத் தொடங்கினார்.

"பேழை வயிறும் பெரும்பார்க் கோடும்
வேழ முகமும் விளங்கு சிந்தாரமும்
அஞ்சு கரமும் அங்குச் பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீலமேனியும்
நான்ற வாயும் நாவிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன் முடியும்"

கொண்ட பிள்ளையாரின் வடிவம் மலர்கள் தூடி மாலைகள் போட்டு அலங்கரித்தபோது மிகவும் அழகாகத்தான் இருந்தது.

சில நேரங்களில் அதற்கு முன்னால் இருந்து ஒளவையாரின் பிள்ளையார் அகவல் படிப்பார். கணக்கள் மூடியபடி தியானமும் செய்வார்.

இந்தப் பழக்கம் வளர்ந்தது.

வளர்ந்த வழக்கம் ஒவ்வொரு நாளும் அதற்குப் பூசை செய்வதாய் வந்து மூடிந்தது.

ஓரு நாள் -

எங்கிருந்தோ ஓரு பூனைக்குட்டி அந்த ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது.

சின்னப்பூனைக்குட்டி. கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த நிறம். நல்ல வடிவான பூனைக்குட்டி.

சீக்கிரத்திலேயே பூனைக்குட்டிக்கு சாமியாரிடம் ஒரு ஒட்டுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. எப்போதும் அவருக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்தது. சில நேரங்களில் பூசை செய்யும் போது அவருக்கு அருகில் போய் தொந்தரவு செய்தது.

சாமியாரின் பூசைக்கு இது தொல்லையாய் இருந்தது.

தன் சீடர்களை அழைத்தார்.

“பூசை தொடங்குமுன் பூனைக் குட்டியைக் கட்டிவைத்து அதற்கு ஒரு கிண்ணத்தில் பால் வையுங்கள்” என்று உத்தரவு போட்டார்.

சீடர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். பூனைக் குட்டியைக் கட்டி வைத்து ஒரு கிண்ணத்தில் பால் வைத்தார்கள்.

சீடர்களில் பலர் ஒழுங்கானவர்கள் அல்லர். ஏதோ சின்னச் சின்ன மன விரக்திகளினால் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள். சிலர் சோற்றுக்காக வந்தவர்கள்.

இவர்களில் பலர் நாளாவட்டத்தில் திரும்பவும் மனைவி மக்களிடம் போய்விடுவார்கள். சிலர் வேறு எங்காவது இதைவிட நல்ல சாப்பாடு கிடைக்குமானால் அங்கே போய்விடுவார்கள். சில சீடர்கள் போக, வேறு சில சீடர்கள் வருவார்கள்.

யார் போனாலும் யார் வந்தாலும். பூசை நேரத்தில் பூனைக்குட்டியைக் கட்டிவைத்து பால் வைக்கும் வழக்கம் தொடர்ந்து கொண்டு வந்தது.

இப்படி நடந்து வரும் போது-

சாமியார் ஒருநாள் திமிரென்று செத்துப்போனார்! அவரை எல்லோரும் சேர்ந்து சமாதி வைத்தார்கள்!

ஆச்சிரமத்தை நடத்த புதிய சாமியார் ஒருவர் வந்தார். சீடர்கள் தான் அவரைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

புதுச் சாமியார் ஆச்சிரமத்தின் பொறுப்பை ஏற்றார். அந்தப் பூனைக்குட்டி இந்தச் சாமியாரைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை. இவரிடத்தில் அதற்கு ஏனோ பிரியம் வரவில்லை.

இவர் பூசை செய்யத் தொடங்கியபோது சிடர்கள் கிண்ணத்தில் பால் கேட்டார்கள்.

“ஏன்?” என்றார் சாமியார்.

“பூனைக்குட்டிக்கு வைக்க வேண்டும். பூசைக்கு முன் இந்தப் பூனைக் குட்டிக்குப் பால் வைப்பது வழக்கம். இந்தப் பூனைக்குட்டி மீது பெரியவருக்கு ரொம்பவும் பிரியம். அவர் செய்த ஏற்பாடு இது” என்றார்கள் சிடர்கள்.

சாமியாரும் சம்மதித்தார்.

சில காலம் சென்றது.

ஓரு நாள்-

பூனைக் குட்டியே செத்துப் போய்விட்டது!

அடுத்த நாள் பூசை நேரம் வந்தது.

பூனைக்குட்டியை கட்டிவைத்து பால் வைக்காமல் எப்படிப் பூசை தொடங்குவது என்ற கேள்வியும் வந்தது.

“பூனைக்குட்டியை கட்டி வைத்து கிண்ணத்தில் பால் வைக்காமல் பூசை செய்ய முடியாது” என்றார்கள் சிடர்கள்! அதுதான் ஆச்சிரம சம்பிரதாயம் என்றார்கள். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் “பிள்ளையார் கோபிப்பார்” என்றும் சொன்னார்கள்.

புதுப் பூனைக் குட்டியைத் தேடி ஓடினார்கள்.

பூசைகளும் சம்பிரதாயங்களும் தவறக்கூடாது அல்லவா?

எங்கிருந்தோ ஒரு பூனைக்குட்டியைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது சாம்பல் நிறப் பூனைக்குட்டி.

பூசை நடத்தது!

ஆனால் -

புதிதாய் ஒரு பிரச்சினை முளைத்தது.

சாம்பல் நிறப் பூனையைக் கட்டி வைத்துப் பால் வைக்கலாமா, அல்லது கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த பூனைக் குட்டிதான் வேண்டுமா என்பது தான் பிரச்சினை.

சிடர்கள் இரு கோஷ்டியானார்கள்.

வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. அவர்களால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

பண்டிதர்களிடம் போனார்கள்.

இப்போது-

சமய சாத்திரப் பண்டிதர்கள் எந்த நிறப் பூனைக் குட்டியை கட்டிவைத்து பால் வைக்கவேண்டும் என்று சாத்திரங்களைத் துருவி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அது கடுவனாக இருக்கவேண்டுமா அல்லது பெட்டையாக இருக்கவேண்டுமா என்ற புதுப் பிரச்சினையையும் பண்டிதர்கள் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கதை எப்படி?

சிறை செய்யும் சடங்குகள்

இப்போது நீங்கள் படித்த “பூசைக்கு முன் பூனைக்குப் பால்” என்பது கதைதான்! கற்பனையில் உருவானது தான்!

இந்தக் கதை-

வாழ்க்கையில் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளும் எப்படி உருவாகின்றன என்பதைச் சொல்லுகிறது.

சடங்குகள் தேவையற்ற சிக்கல்களைக் கொண்டு வருகின்றன என்பதை தெரிவிக்கிறது.

பெரும்பாலான சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் எதுவித அர்த்தமும் இல்லாதவை என்பதையும் விளக்குகிறது.

கற்பனையில் உருவான இந்தக் கதையில் உள்ளதைவிட, வாழ்க்கையில் பொருளாற்ற பல நம்பிக்கைகளுக்கும், சடங்குகளுக்கும் நாம் இடங்கொடுத்து வருகிறோம்.

அதை நாம் உணர்வதில்லை!

ஏதோ ஒரு காலத்தில், ஏதோ ஒரு இடத்தில், ஏதோ ஒரு தேவை கருதித்தான் எந்த ஒரு செயலும் நடைபெறத் தொடங்குகிறது.

ஆனால்-

தூழ்நிலை மாறுகிறது; சந்தர்ப்பமும் மாறுகிறது.

எதுவித காரணமும் இல்லாமல் அந்தச் செயல் தொடர்ந்து செய்யப்படும் போது அது வெற்றுச் சடங்காய் மாறுகிறது.

அர்த்தமற்ற நம்பிக்கையின்பேரில் செய்யப்படும் செயல்கள் அத்தனையும் சுத்தமான வெற்றுச் சடங்குகள் தான்! வெறும் ஆரவாரங்கள்தான்!

பாரானுமன்றத் திறப்பு விழாவின்போது பல சடங்குகள்; நீதிமன்ற அமர்வில் சடங்குகள்; பள்ளிக் கூடப் பரிசளிப்பு விழா, விளையாட்டுப் போட்டி என்பவற்றில் சடங்குகள்; வெளிநாட்டுப் பிரமுகர் வரும் போது அவரை வரவேற்கும் சடங்குகள்; கட்சி ஆண்டு விழாவில் கொடி ஏற்றுவது போன்ற சடங்குகள்; இப்படி எத்தனையோ!

இவை தவிர பயனுள்ள முக்கியமான சங்கதிகள் பலகூட இப்போது வெறும் சடங்குகளாய் கிடக்கின்றன.

உதாரணத்துக்கு ஒன்று-

படிப்பித்ததை மாணவர்கள் கிரகித்துக் கொண்டார்களா, பாடத்தில் எந்த எந்தப் பகுதிகள் மாணவர்களுக்குப் புரியாமல் இருக்கின்றன, எந்த எந்த மாணவர்கள் எந்த எந்த பகுதிகளில் பின்னுக்கு நிற்கிறார்கள் என்பதை அறிவதற்குத்தான் பள்ளிக்கூடத்வணைப் பரிட்சைகள் இருக்கின்றன.

பாடத்திட்டத்தில் படிப்பிக்காத பாடங்களிலும் கேள்வி களைக் கொடுத்து, படிப்பித்த ஆசிரியரே கேள்வித் தாள்களைத் தயாரிக்காமல் அந்த வேலையை வேறு யாரிடமோ விட்டு, விடைத் தாள்களையும் பகுப்பாய்வு செய்யாமல் விட்டு, கொடுக்கின்ற புள்ளிகளைப் பற்றி மாணவர்களோ, பெற்றோர்களோ, ஆசிரியர்களோ, எதுவித அக்கறையும் செலுத்தாமல் விட்டு, பள்ளிக்கூடங்களில் நடைபெறுகின்ற தவணைப் பரிட்சைகள் சுத்தமான வெற்றுச் சடங்காகவே வந்து முடிந்திருக்கின்றன.

இப்படி எத்தனையோ சொல்லலாம்.

ஆனால்-

சமயத் துறையில் தான் சடங்குகள் மலிந்து கிடக்கின்றன.

“சடங்குகளே சமயம்” என்று நினைக்கிறவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

“சடங்குகளைச் செய்துவிட்டால் போதும், அதுதான் சமய வாழ்வு” என்று நம்புகிறவர்கள் இவர்கள்!

சிந்திக்கத் தெரியாதவர்களைப் பார்த்து இரக்கப்படலாம்; என்றோ ஒரு நாள் அவர்களுக்கு விளக்கம் வரும் என்று பொறுத்து இருக்கலாம்; ஆறுதல் அடையலாம்!

சிந்திக்க மறுப்பவர்களை என்ன செய்வது?

சிந்திக்க மறுப்பவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் தரத்தில் கூட இருக்கிறார்கள் என்பது வேதனைக்குரிய சங்கதி!

சமயம் என்பது -

உண்மையைத் தேடுதல். நிலையற்ற உலகில் நிலையானது எதுவோ அதை அடைய அவாவுதல். இன்ப துன்பங்களுக்கான காரணத்தை ஆராய்தல். துக்கத்திலிருந்து விடுபடும் வழியை நாடுதல். உண்மையான ஆனந்தம் எது என்பதைத் தேடி அதை அடைய முயற்சி செய்தல். மனசின் சலனங்களையும் சபலங்களையும் போக்க வழி தேடுதல். இழுத்துக் கொண்டே ஒடும் மனசிலுள்ள அழுக்குகள் நீங்குவதற்கு உழைத்தல். கடவுளின் ஓளியை உள்ளத்தின் உள்ளே காணவிழைதல்.

"ஆணவத்தோடு அத்துவிதமான உயிர், மெய்ஞானத் தானுவினோடு அத்துவிதப்பட்டு" -

பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு வழி தேடுதல்.

இது தான் சமயம்!

சடங்குகள் சமய வாழ்வின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்யப் பயன்படுமானால் நல்லது தான்!

ஆனால் யோசித்துப் பார்த்தால், சமய வாழ்வின் நோக்கத் துக்கும் நாம் செய்யும் பல வகையான சடங்குகளுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!

பல சடங்குகள் சமய வாழ்வின் நோக்கத்துக்கு முரணாக அல்லவா இருக்கின்றன!

"ஆசையை விடு" என்கிறது சமயம். "அபிஷேகம் செய் பதவி உயர்வு வரும்" என்கிறது சடங்கு!

"வேயறு தோளி பங்கனை உள்ளத்தில் இருத்தினால் சனியனோ வேறு எந்தக் கிரகமேர ஒன்றும் செய்யாது. எல்லாம் நல்லவையாய் விடும்" என்கிறது சமயம்.

"சனியன் நல்ல பயன் தர வேண்டுமானால் என்னுப் பொட்டலம் ஏரிக்க வேண்டும், அதுவும் புரட்டாசிச் சனியில் ஏரிக்கவேண்டும்" என்கிறது சடங்கு!

"வேயுறு தேரளி பஸ்கனை" உள்ளத்தில் இருந்த முயற்சி செய் வதை விட, என்னுப் பொட்டலம் ஏரிப்பது தான் நமக்கும் சிலபமான காரியமாகத் தெரிகிறது!

சடங்குகளுக்கும் மூட நம்பிக்கைகளுக்கும் அடிமையாகி விட்டால் உண்மையைக் காண முடியாது.

உண்மையைத் தேட வேண்டும் என்ற என்னைமும் போய் விடும்.

சில சடங்குகளில் ஒரு அழகும் ஒழுங்கும் இருப்பது உண்மை தான்!

ஏதோ ஒரு தற்காலிக மனத் திருப்தியை அவை தருவதும் உண்மைதான்!

தற்காலிக மனத் திருப்திக்குக் காரணம் என்ன?

மயக்கம்!

போதை!

எல்லாச் சடங்குகளுமே, எல்லா நம்பிக்கைகளுமே போதை ஊட்டுகின்ற, மயக்கத்தைத் தருகின்ற சங்கதிகள் தான்!

சடங்குகளும் மூட நம்பிக்கைகளும் கஞ்சா அபின் மாதிரி, சாராயம் மாதிரி, ஒட்டு பீடி ஒரு "தம்" தரும் சுகம் மாதிரி ஒரு தற்காலிக சுகத்தைத் தருகிற போதை வஸ்துகள்தான்!

மயக்கத்தைத் தருபவை!

நீண்ட காலத்துக்குத் தொடர்ந்தால் பயங்கரமான திமை யைத் தருபவை!

சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் நரம்புகளுக்கு தூடேற்று கின்றன.

சடங்குகளில் அதிகமான நம்பிக்கை கொள்ளும் போது மூனை மந்தப்படுகிறது.

மந்தமடைந்த மூனை சுயமாகச் சிந்திக்கும் சக்தியை இழக்கிறது.

சுயமாகச் சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்து விட்ட மூனை மேலும் மேலும் சடங்குகளில் பற்றுக் கொள்கிறது.

சடங்குகளில் ஆசை பெருகுகிறது!

சடங்குகளைச் சரிவரச் செய்யாவிட்டால் ஏதோ குற்றம் செய்துவிட்டது மாதிரி பயம் வருகிறது!

சடங்குகள் செய்வது ஒரு வழக்கமாகி, பின்னர் சடங்குகள் மட்டுமே தான் வாழ்க்கை என்ற நிலை வந்து விடுகிறது!

சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் நம்மைச் சுற்றி வேலி கட்டு கின்றன.

நமது சிந்தனை வட்டம் குறுகுகிறது; வாழ்வு வட்டம் சுருங் குகிறது.

கூட்டில் அடைபட்ட கிளிமாதிரி நிலை வருகிறது.

வெளியேற முடியாமல் தவிக்க நேருகிறது. சிறிய வட்டத்திற் குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி. வரவேண்டியிருக்கிறது. சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியாமல் இருக்கிறது.

ஒருவகைச் சடங்குகளை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறி னால், இன்னொரு வகைச் சடங்குகளுக்குள் மாட்டிக் கொண்டு தவிக்க நேரிடுகிறது.

"சாமி வேண்டாம் சிலை வேண்டாம் பூசை வேண்டாம் இதெல்லாம் சுத்த முடத்தனம்" என்று "பெரியார்" சொன்னால் -

அப்படிச் சொன்ன "பெரியா" ருக்கே சிலை வைத்து பிறந்த நாளுக்கும் இறந்த நாளுக்கும் வரிசையில் நின்று மாலை போடுவது சடங்காய் வளர்கிறது.

தகப்பனுக்கு திவசம் வேண்டாம் என்று விட்டவனுக்கு தனக்கே பிறந்த நாள் "கேக்" வெட்டுவது சடங்காய் வந்து நிற்கிறது.

ஒரு மூட நம்பிக்கை போக இன்னொரு மூட நம்பிக்கை வருகிறது.

சமூகத்தில் நிறைந்துள்ள சடங்குகளும் வளர்ந்துள்ள அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளும் நமது சமூகத்தை முன்னேற விடாது இழுத்துப் பிடிக்கின்றன.

அறிவின் வளர்ச்சிக்கு எல்லை கட்டுகின்றன!

உண்மையான சமய வாழ்வு இது அல்ல!

உண்மைகளை மறந்து வெளிவேஷங்களையும், அர்த்தமற்ற சடங்குகளையும், சுத்தமான கட்டுக்கதைகளையும் கட்டிப்பிடிப்பது சவத்தைத் தழுவுவது மாதிரித்தான்!

அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளாலும் வெற்றுச் சடங்குகளாலும் நமது சமூகத்துக்கு விளைந்துள்ள கேடுகள் பல!

காவிரி நதியில் வீசப்பட்ட ஏடுகள்

அச்சுயந்திரம் வருவதற்கு முன்னால் எல்லா நூல்களும் ஏடுகள்தான்!

இலக்கியம், இலக்கணம், வைத்தியம், சோதிடம், சிற்பக்கலை, நாட்டியக்கலை, சங்கிதம், புராணங்கள், காப்பியங்கள் எல்லாம் ஏடுகளில் தான் இருந்தன. பண்ணையில் நறுக்களில் எழுத்தாணியால் எழுதினார்கள்.

படித்தவர்களிடத்தில் ஏடுகள் பல இருந்தன. பரம்பரை பரம்பரையாக ஏடுகளைப் படித்தும் பாதுகாத்தும் வந்தார்கள்.

இவர்களுக்குச் சந்ததி இல்லாவிட்டாலோ அல்லது சந்ததிக்குப் படிக்கத் தெரியாவிட்டாலோ, இவர்களின் காலத்துக்குப் பின், இவர்களிடமிருந்த ஏடுகள் மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்டுப் பரணில் கிடந்தன.

வைத்தியம், மாந்திரீகம், சோதிடம், கலைகள், தொழில்துறை தொடர்பான ஏடுகளை கண்டபடி யாருக்கும் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

தகுந்த அறிவு இல்லாமல், ஏட்டை மட்டுமே படித்து விஷயங்களை அரைக்கறையாகப் புரிந்து கொண்டு வைத்தியம் முதலியவற்றைச் செய்தால் அது ஆபத்தாக அல்லவா முடிந்துவிடும்!

பல விஷயங்களை தொடர்பு உள்ளவர்கள் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய முறையில் மறை பொருளாகவும் எழுதி வைத்திருந்தார்கள்!

நேர் அர்த்தம் எடுத்தால் படு அபத்தமாக இருக்கும்.

'உடம்பில் ஜந்து புலன்கள் உண்டு' என்பதை "பார்ப்பான் அகத்தில் பால்பச ஐந்து உண்டு" என்று திருமூலர் சொல்லியிருப்பது மாதிரியும், 'அவலடசணம்' என்பதை "எட்டே கால் லட்சணம்" என்று ஒளவையார் பாடியிருப்பது மாதிரியும் என்று சொல்லாம்!

ஏடுகளைக் கண்டபடி யாருக்கும் கொடுக்காமல் விட்டதற்கு இதுதான் காரணம்!

இலக்கியம், இலக்கணம், காவியம், புராணம் என்பன எழுதி வைத்த ஏடுகளும் நிறைய இருந்தன.

சிற்பம், நாட்டியம், சங்கிதம், கோயில் கட்டடக்கலை, வாகனங்கள் செய்வது, தேர் செய்வது, வைத்தியம், சோதிடம், நில அளவை என்பன போன்றவற்றை எழுதி வைத்த ஏடுகள் அந்தக் குடும்பத்தை விட்டு வெளியே போகாது.

அது குடும்ப ரகசியமாகவே இருக்கும்!

இவர்களும் ஏடுகளை மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வந்தார்கள்.

ஏடுகள் பழுதடைந்து விட்டால் பிரதி எடுத்து வைப்பார்கள்!

புதிய பிரதிகள் எழுதி முடிக்கப்பட்டதும், பழுதடைந்த பழைய பிரதிகள் வைத்திருந்து என்ன பயன்?

எங்காவது வீசத்தானே வேண்டும்?

கண்டபடி வீசிவிட முடியாது.

யாருடைய கையிலாவது கிடைத்தால் ஆபத்தாய் விடும்! அரை குறைப் படிப்பு தவறாய் முடிந்து விடும்! குடும்பத்தின் தொழில் ரகசியம் வெளியே போய்விடும்!

கண்போலப் போற்றிய ஏடுகளை நெருப்பில் போட்டு எரிக்கவும் மனம் வராது.

என்ன செய்வார்கள்?

சேர்த்து வைத்திருந்து ஆற்றில் வெள்ளம் வரும்போது வீசிவிடுவார்கள்!

ஒரு சிலர் ஆடி மாதத்தில் காவிரி நதியில் புது வெள்ளம் வந்தபோது, அழித்துச் சுழித்து ஓடிய வெள்ளத்தில் தங்களிடமிருந்த பழுதடைந்த ஏடுகளை வீசிவிட்டனர்.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர்களுக்கு புதுவெள்ளம் வரும்போது தேவையற்ற ஏடுகளை காவிரியில் வீசினால், ஆற்று வெள்ளம் எல்லாவற்றையும் அடித்துக் கொண்டு போகும் என்பது தெரிந்தது.

புது வெள்ளத்தில் வீசப்படும் ஏடுகளின் துண்டு துருத்திகள் கூட யார் கையிலும் சிக்காது என்பதும் தெரிந்தது.

இதன் பின்னர் -

புதிய ஏடுகள் எழுதி முடித்து, வீடுகளில் தேவையற்ற முறையில் இடத்தை அடைத்துக் கொண்டு பரணியில் கிடந்த பழைய பழுதடைந்த பிரதிகளை காவிரியில் புது வெள்ளம் வரும் போது வீசவது வழக்கமாயிற்று.

சிலரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த வழக்கம் பல ஊர்களுக்கும் பரவியது.

வழக்கம் ஒரு சடங்காம் மாறியது.

ஆனாலுகள் செல்லச் செல்ல சடங்கு புதிய வடிவங்களை எடுத்தது.

புதிய பிரதிகள் எடுக்கப்பட்ட பழைய பழுதடைந் தாடுகள் என்று இல்லாமல், ஏடு எதுவாக இருந்தாலும்-ஏடு புதுசோ பழசோ, தேவையானதோ தேவையற்றதோ, வேறு பிரதிகள் இருக்கிறதோ இல்லையோ - காவிரியில் புது வெள்ளம் வரும் போது ஏடுகளைப் போடுவது “பெரிய புண்ணியம்” என்ற கதையாம் வளர்ந்தது!

பலருக்கு இந்தக் கதையில் நம்பிக்கையும் பிறந்தது.

புண்ணியம் தேட சுலபமான வழியாக இது தெரிந்தது! அப்புறம் என்ன?

ஓவ்வொரு வருடமும் ஆடி மாத்தில் புது வெள்ளம் வரும் போது பூசை புன்ச்காரங்களுடன் ஏடுகள் போடும் சடங்கு வெகு விமரிசையாம் நடந்தது!

மந்திரம் சொல்லி பூசை செய்து ஏடுபோடும் சடங்காம் அது வளர்ந்தது!

பரம்பரை பரம்பரையாக எத்தனையோ குடும்பங்களில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த எத்தனையோ ஏடுகள் ஆற்றில் கொட்டப் பட்டன!

அவற்றில் இருந்த விஷயங்கள் என்ன என்பது இன்றைய உலகுக்கு தெரிய வராமலே அறியாயமாக ஆற்றிலே கொட்டப்பட்டு அமிழ்ந்து போயின.

ஏடு கொட்டுவது என்று ஒரு சடங்கு!

கொட்டினால் புண்ணியம் என்று ஒரு நம்பிக்கை!

கொட்டும் போது பூசையும் மந்திரமும்!

பூசை செய்து மந்திரம் சொன்னவருக்குத் தட்சணை!

முட்டாள்தனமான இந்த நடத்தையால் எவ்வளவு பெரிய நடத்தை சமூகத்தக்கு ஏற்படுத்துகிறோம் என்பதை அவர்கள் உணர வில்லை!

தமிழில் இருந்த பழைய நூல்கள் பல அழிந்து விட்டன என்று அறிஞர்கள் பலர் கவலையோடு கூறுகிறார்கள்.

இந்த நூல்கள் அழிந்ததற்கு இந்த மாதிரியான மூடச் சடங்கு களும் ஒரு காரணம் அல்லவா?

அர்த்தமற்ற

சடங்குகளுக்கும்,

மூட நம்பிக்கைகளுக்கும்

காரணம் என்ன?

நமது சமூகத்தில் அர்த்தமற்ற சடங்குகளும் மூட நம்பிக்கை களும் இன்னும் நிறைய இருக்கின்றன!

இதற்குக் காரணம் என்ன?

எத்தனையோ காரணங்கள் உளவாயினும் முக்கியமான காரணம் ஒன்று உண்டு!

அது -

நமது சமூகத்தில் இருக்கும் இந்து மதம்!

இந்து மதம் தமிழ் மக்களின் மதமே அல்ல!

இந்து மதம் தமிழ் மண்ணில் முனை கொண்டு வளர்ந்த மதம் அல்ல!

சமணம், பெளத்தம், கிறித்தவம், இஸ்லாம் என்பன எப்படி வெளியிலிருந்து வந்து இங்கே கடை பரப்பி தமிழ் மக்களிடையே பரவினாலோ அதே மாதிரி இந்து மதமும் வெளியிலிருந்து வந்தது தான்!

வெளியிலிருந்து வந்து, மெல்ல மெல்ல நுழைந்து, இன்று அகலக் கால் பரப்பி நிற்கும் ஒன்றுதான் இந்துமதம் என்பதும்!

ஆரியர்கள் என்று சொல்லப்படும் ஒரு கூட்டத்தினர் ஒரு காலத்தில் எங்கோ இருந்து கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியா வுக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவுக்குள் வந்து சேர்ந்தவர்கள் கொண்டு வந்த மதம் தான் இந்து மதம்!

உண்மையில் இந்து மதம் என்று ஒரு மதமே இல்லை!

இது ஒரு கூட்டுக் கலவை!

ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாத வழிபாட்டு முறைகளையும், முரண்படும் தத்துவங்களையும் “இந்துமதம்” தனது என்று சொல்லிக் கொள்கிறது!

தற்போது “இந்துமதம்” என்று சொல்லப்படும் மதத்துக்கு “இந்துமதம்” என்ற பெயரைத் தந்தவர்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த முஸ்லிம்கள்தான்!

முஸ்லிம்கள் வைத்த பெயரைத்தான் இப்போது எல்லோரும் பயன்படுத்துகிறார்கள்!

அப்படியானால் -

தமிழ் மக்களின் சமயநெறி என்ன?

வேத காலத்துக்கு முன்னரே மிகச் சிறந்த நாகரிகம் ஒன்று இருந்தது.

மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா என்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வு ஆராய்ச்சிகள் இந்த நாகரிகத்தின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் தெரிவிக்கின்றன!

மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிகம் தமிழ் மக்களின் நாகரிகம் என்பதை இப்போது ஆராய்ச்சியாளர் எல்லாருமே ஓப்புக் கொள்கின்றனர்.

இது ஏறத்தாழ ஜியாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் பழமை வாய்ந்தது.

மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிக காலத்திலேயே தமிழர் கடவுட் கொள்கையும் வழிபாட்டு முறைகளும் தோன்றிவிட்டன.

இது நமக்கும் தெரியவந்துள்ள காலம்.

தெரியாத காலம் எவ்வளவு

மிகப் பழைய மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிக காலத்துக்கு முன்னரே தொடங்கி -

பின்னர் -

பொய்யடிமை இல்லாத சங்கச் சான்றோராலும், தொல் காப்பியராலும், திருவள்ளுவராலும், திருமூலராலும், காரைக்கால் அம்மையாராலும், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் என்ற தேவாரம் பாடிய மூவராலும், மணிவாசகராலும், இன்னும் பல சித்தர் களாலும், மெய்கண்டார், அருள்நந்தி சிவனார், உமாபதி சிவாச்சாரியார் போன்று சித்தாந்த சாத்திரங்கள் தந்த சந்தனா சாரியர்களாலும், கச்சியப்ப சிவாசாரியர், சேக்கிமூர், பட்டினத்து அடிகளார், அருணகிரிநாதர், தாழுமானவர் போன்ற அருளாளர் களாலும் போற்றி வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட கடவுள் கொள்கையும் சமயநெறியும், வழிபாட்டு முறையும் ஒன்று உண்டு.

அந்த நெறிதான் தமிழர் சமயநெறி!

அதன் பிழி சாராக இருப்பதுதான் -

சைவ சித்தாந்த சமய நெறி!

இது அன்பு நெறியாகீ இருப்பதோடு அறிவு நெறியாகவும் உள்ளது.

மாயாவாதம், ஏகான்வாதம், துவைதம், விசிட்டாத்துவிதம், மீமாம்சை, நியாயம், யோகம், வைசேடிகம், பாஞ்சராத்திரம், சைவ சித்தாந்தம் என்று எத்தனையோ வேறு வேறு சமய தத்துவங்கள் இருக்கின்றன.

“இந்து மதம்” என்பது -

“இதுதான் எனது தத்துவம்” என்று தெளிவாக எந்தத் தத்துவத்தையும் சொல்லுவது கிடையாது. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட தத்துவங்கள் கூட இந்து தத்துவமாகச் சொல்லப்படும்.

“மின்டிய மாயாவாதம்” என்று மாணிக்க வாசக சுவாமிகளால் திருவாசகத்தில் கண்டிக்கப்பட்ட “மாயாவாதம்” தான் இப்போது சங்கராச்சாரிய மடங்கள் புகழ்கின்ற வேதாந்த தத்துவம்!

இந்த மாயாவாத தத்துவத்தை இன்னும் பல அறிஞர் பெருமக்கள் கண்டித்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மாயவாத தத்துவத்தை யாழிப்பாணத்துச் சமய அறிஞர் காசிவாசி செந்திநாதையர் மிகவும் வண்மையாகக் கண்டித்து இருக்கிறார்.

‘தமிழ்த் தென்றல்’ திரு.வி.க.வினால் தனது குருநாதர் என்று போற்றப்படும் யாழிப்பாணத்து தமிழறிஞர் கதிரைவெற்பிள்ளைக்கு “மாயாவாத துவம்ச கோளரி” என்பதே பட்டம்!

நாவலரும் இந்தத் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டது கிடையாது.

சைவப் பெரியார் சிவபாத சுந்தரனாரும் ஏற்றுக் கொண்டது கிடையாது.

பண்டிதமணியும் இந்த மாயாவாத தத்துவத்தை கண்டித்து இருக்கிறார்.

சங்கர மடங்கள் சங்கரரின் மாயாவாத தத்துவத்தை பிரச்சாரம் செய்து வந்த போதிலும், சங்கரராலேயே கண்டிக்கப் பட்ட மீமாம்சை நெறியாகிய பிராமணர் செய்யும் கிரியை நெறிக்கே நடைமுறையில் அளவுக்கு மீறிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றன!

குருட்டுத்தனமான சடங்குகளும் மூடத்தனமான கொள்கைகளும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் புகுத்ததற்கு “இந்து மதம்” என்ற இந்த “பிராமண மதம்” தான் காரணம்!

சுயநலத்தால்வந்தவழிமுறைகள்

இந்து மதத்தை இன்னொரு பெயரால் குறிப்பிடுவதனால்,
"பிராமண மதம்" என்றே சொல்ல வேண்டும்!

'BRAHMINISM' என்று தான் சொல்கிறார்கள்!

அப்படித்தான் பல அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

புத்தர்கூட அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

புத்தர் காலத்தில் இந்து மதம் என்ற பெயரே இருக்கவில்லை.

பிராமண மதத்தைக் கண்டிப்பதாகத்தான் புத்த மதமும் சமண மதமும் சொல்லுகின்றன.

அவர்களுடைய நூல்களில் எல்லாம் எங்கே பார்த்தாலும் "பிராமண மதம்" "பிராமண மதம்" என்ற வார்த்தைகள் தான் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் கூட இந்து மதத்தை "பிராமண மதம்" என்று தான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்."

அது சரி,

"பிராமண மதம்" என்று சொல்லப்பட்ட போதிலும், இந்த இந்து மதத்தை சீராட்டிப் பாராட்டி தூக்கிப் பிடித்து தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்து வருபவர்கள் யார்?

பிராமணர்களா?

சாதியால் பிராமண குலத்தில் பிறந்த பலர் கூட இந்து மதத்தின அர்த்தமற்ற சடங்குகளையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் கண்டித்து வந்திருக்கிறார்கள்!

"குத்திரானுக்கு ஒரு நீதி, தண்டச் சோறு உண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறு ஒரு நீதி,

சாத்திரம் சொல்லிடும் ஆயின், அது

சாத்திரம் அன்று சதி என்று கண்டோம்" என்றும்,

"பார்ப்பானை ஜயமீரன்ற காலமும் போக்கே" என்றும்.

இன்னும் இப்படி எத்தனையோவும் சொன்ன பாரதியே பார்ப்பான் தான்!

பாரதி மாதிரி, மனித நேயமும் சுரண்டலை எதிர்க்கும் கொள்கையும் அறிவுப் பார்வையும் கொண்ட பிராமணர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள்!

ஆனால் அதே நேரத்தில் -

இந்து மத மூட நம்பிக்கைகளுக்கும், அர்த்தமற்ற சடங்குகளுக்கும், கட்டுப்படுத்தி ஏமாற்றும் பொய்ம்மைகளுக்கும், மூடுக் கொடுத்து எழுதி பணம் சம்பாதித்த கண்ணதாசன் பிராமணர் அல்ல!

கண்ணதாசன் மாதிரி, மூட நம்பிக்கைகளுக்கும் பொருளற்ற சடங்குகளுக்கும் அர்த்தமற்ற சம்பிரதாயங்களுக்கும் வக்காலத்து வாங்குகிற பிராமணர் அல்லாதாரான பேர் வழிகளும் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள்.

இந்து மதத்தைத் தூக்கிப் பிடிப்பவர்கள் என்று பார்க்கும் போது சாதியை விட வர்க்கமே முக்கியம் ஆகிறது!

சமூகத்தில் எப்போதுமே இரண்டு துருவங்கள் உண்டு.

இது தமிழ்ச் சமூகத்திலும் மிக நீண்டகாலமாக இருந்து வருகிறது.

ஓன்று சுரண்டும் வர்க்கம், மற்றது சுரண்டப்படும் வர்க்கம்.

இந்து மதம் கொண்டு வந்த சாதிப் பாகுபாடுகளையும், பெண்ணடிமைத்தனத்தையும், மூடுக் கொள்கைகளையும், வடமொழி ஆதிக்கத்தையும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் உள்ள சுரண்டும் வர்க்கம் தான் வரவேற்று நிலை நிறுத்தியது.

அதுதான் இப்போதும் தொடர்கிறது.

சுரண்டும் வர்க்கத்தினர், சுயநலத்தோடு செயல்படும் கூட்டத்தினர், ஆனவ முனைப்போடு காரியம் செய்பவர்கள் ஆகிய இவர்களின் கேடயமாகத்தான் எப்போதுமே இந்துமதம் இருந்து வந்திருக்கிறது.

சோழ அரசர்களின் காலத்திலேயே இந்த நிலை தொடங்கி விட்டது.

என்றாலும் நாயக்க மன்னர்களின் காலத்தில் மன்னர்களின் ஆதரவுடனும் அனுசரணையுடனும் ஏராளமான குட்டிப் புராணங்களும் சாதிக்குள் சாதி என்ற உப சாதிகளும் நிறையவே தோன்றின!

நாயக்க மன்னர்களால் “இந்து மதம்” நன்கு போன்றிக்கப்பட்டது. “பிராமண மதம்” வளர்ந்தது.

தமிழ் மரபு சிதைந்தது.

இந்து மதத்துக்கு - பிராமண மதத்துக்கு - சொந்தமான கொள்கை என்று எதுவும் கிடையாது போலவே, நிலையான ஒரு கடவுளும் கூட கிடையாது.

வேத காலத்தில் ஆரியர்கள் மதத்தியில் கொடி கட்டிப் பறந்து மிகவும் மரியாதை பெற்ற கடவுள் இந்திரன்!

பிரம்மாவுக்கும் நிறைய வழிபாடு இருந்தது!

இப்போது இந்திரனுக்கும் பிரம்மாவுக்கும் கோயிலும் இல்லை, பூசையும் இல்லை!

அவர்களைப் பற்றி யாருக்குமே அக்கறையும் இல்லை!

பல்வேறு கடவுள்களை பெயர்மாற்றி ஒன்று சேர்ப்பதிலும், அவர்களுக்குப் புதிய வடிவங்களைக் கொடுப்பதிலும், புதிய கதைகளை உருவாக்குவதிலும் இந்துமதம் மகத்தான் சாதனை செய்திருக்கிறது.

வேத கால ஆரியக் கடவுளான ருத்திரனும் தென்னாட்டு சிவனும் ஓன்றாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

ஆரியரல்லாத ஒரு பிரிவினரால் வணங்கப்பட்ட கிருஷ்ண னும், தமிழ் நாட்டுத் திருமாலும், சுமேரியக் கடவுளுக்கு ஒப்பான நாராயணனும், வேத கால விஷ்ணுவும் ஓன்றாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

“ஆரியரின் கடவுள்கள் லின்தன்ஸப்பட்டு, முக்கியத்துவம் குறைக்கப் பட்டு, ஆரியரல்லதாரின் கடவுகள் மேன்மை பெறுவதையே இதிகாசஸ்கள் காட்டுகின்றன”

என்று தத்துவமேதை பேராசிரியர் ராதாகிருஷ்ணன் தனது ‘THE HINDU VIEW OF LIFE’ என்ற நூலில் சொல்லியிருக்கிறார்.

புராணங்கள் புதிது புதிதாய் கதை படைத்திருக்கின்றன.

ஒரே செய்தி இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்ற வகையில் பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்தது.

தமிழ்நாட்டு முருகனுக்கு வடநாட்டு கார்த்திகேயன், சுப்பிரமணியன், ஸ்கந்தன் என்ற பெயர்களும் தூட்டப்பட்டன.

அப்படிக் கதைகள் படைக்கப்பட்டன!

வள்ளி தெய்வானை சமேதனாக தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் முருகன், வடநாட்டில் இன்றும் சுத்தமான பிரமச்சாரி சுப்பிரமணியனாகத் தான் வழிபடப் படுகிறான்!

இந்து மதம் என்ற பெயரில், இப்போது ஆட்சியில் இருப்பது பிராமண மதம் தான்!

வேதங்களுக்கு பல ஆண்டுகள் பின்னர் வந்த ஸ்மிருதிகள் தான் வர்ண தர்மம் என்ற சாதிப் பாகுபாடு வளர்வதற்கும், பிரமாண மத மேலாதிக்கத்துக்கும் வழி வகுத்தன!

இந்த ஸ்மிருதிகளை பாரதியார் பல இடங்களில் மிக வன்மையாகக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்.

தமிழ் நாட்டு நாயன்மார்களோ மற்றும் அறிஞர்களோ யாருமே இந்த ஸ்மிருதிகளை ஒரு பொருட்டாக மதித்ததே கிடையாது.

இந்த ஸ்மிருதிகளைத் தான் சங்கர மட சாமியார்கள் பெரிதாகச் சொல்லி போற்றி வளர்த்து வருகிறார்கள்!

“பிரமணன் சாதியால் உயர்ந்தவன்!

சமயச் சடங்குகளையும், கோயில்

பூசைகளையும் செய்வதற்கு பிரமணன்

மட்டுமே உரியவன்! பிறப்பால்

இந்த உரிமை வருகிறது!

பூசைக்கும் சடங்குகளுக்கும் உரிய முருபு

சமஸ்கிருதம் மட்டுமே!”

-இதுதான் ஸ்மிருதிகள் சொல்லும் இந்து மதத்தின் அடிப்படையான கொள்கை!

இந்தக் கொள்கையை எடுத்துவிட்டால், அடுத்த கணமே இந்து மதம் ஆட்டம் கண்டுவிடும்!

இந்தக் கொள்ளையை மட்டுமே நடைமுறைப்படுத்தி வந்தமையால்தான் இதுவரை காலமும் பிராமண மதம் பிழைத்து இருக்கிறது.

வேறு அடிப்படையான கொள்கை எதுவும் அதற்குக் கிடையாது.

சடங்குகள் செய்யவும், சடங்குகள் செய்யும் போது சமஸ்கிருத மந்திரங்கள் சொல்லவும், சடங்குகள் செய்வதற்கு தட்சணை வாங்கவும் பிராமணனை அனுமதித்து விட்டால் போதும்! வேறு எது பற்றியுமே அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை!

நடைமுறையில் காலம் காலமாக இருந்து வரும் இந்து மதம் இதுதான்!

வேத காலத்திலும், அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பின்னரும் என்ன நடந்தது?

சில தெய்வங்களிடம் “எனக்கு அது வேண்டும்; எனக்கு இது வேண்டும்” என்று கேட்டு வேள்வி செய்யும் மதமாகத்தான் இந்து மதம் இருந்தது.

பல கடவுள்களை வழிபட்டார்கள்!

ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் வேள்வி செய்தார்கள்.

வேள்வியில் ஆடுகளையும் பசுக்களையும் சூதிரைகளையும் பலியிட்டார்கள்!

புத்தர் வந்து பிரசாரம் செய்த பின்னர் தான் மிருகங்களைப் பலியிடும் வழக்கம் நின்றது.

ஆரியரின் வர்ணாச்சிரம தர்மம் என்னும் சாதிப் பாகுபாடு, வேள்வியில் உயிர்களைப் பலியிடுதல், சமஸ்கிருத மொழி ஆதிக்கம் என்ற மூன்றையும் தான் சமண மதமும் புத்த மதமும் பிரதானமாகக் கண்டித்தன.

இவற்றுக்கு எதிரான இயக்கமாகத்தான் அந்த மதங்கள் தோற்றம் பெற்றன.

அந்த நாட்களில் பிராமணர்கள் மாமிசம் சாப்பிடுவதும், மது அருந்துவதும் சாதாரணமான சங்கதிகளாக இருந்தன.

புலால் உண்ணாமையும் கொல்லாமையும் ஆதியில் இந்து மதத்தின் கொள்கைகளாக இருக்கவில்லை.

சமண மதம் புத்தமதம் என்பவற்றிடமிருந்து இந்துமதம் எடுத்துக் கொண்ட கொள்கைகள் தான் இவை இரண்டும்!

இதே மாதிரித்தான் -

தமிழ் மக்களிடமிருந்து இவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட கொள்கைகள் தான் விக்கிரக வழிபாடு, மலர்தூவி பூசை செய்தல், கோயில் அமைத்து வழிபடுதல் என்பன.

தமிழ் மக்களின் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்னால் -

“வேள்வி” செய்வது ஒன்றே பிராமண மதத்தின் வழிபாட்டு முறையாக இருந்தது.

வழிபாடும் இம்மைப் பயன் கருதியதாகவே இருந்தது.

மறுபிறவி பற்றிய கொள்கை எதுவும் அவர்களுக்கு இருக்க வில்லை.

இப்போது-

“எது பண்டைத் தமிழர் வழிபாட்டு நெறி எது பிராமண நெறி” என்று பிரித்து அறிய முடியாத அளவுக்கு தமிழர் வழிபாட்டு முறையுடன் கலப்பு ஏற்பட்டு உள்ளது.

கன்னதாசனின் “அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்” நூல்வரி சையும், காஞ்சிப் பெரியவரின் “தெய்வத்தின் குரல்” “அருள் உரை” நூல் வரிசைகளும் மிகவும் பிரமாதமாக விளம்பரம் செய்யப் பட்டு நமது மத்தியில் நன்கு விற்பனை ஆகியிருக்கின்றன.

இந்த நூல்கள் உண்மையில் தமிழர் சமய நெறியின் சிறப் பைக் கூறவில்லை!

பிராமண மதத்துக்கான விளம்பரங்களாகவே இருக்கின்றன.

தேவாரமும், திருவாசகமும், திருமந்திரமும், திருக்குறளும், சிவஞான போதமும், சிவஞானசித்தியாரும், சிவப்பிரகாசமும், திருவட்டப்யனும், தாயுமானவர், பட்டினத்து அடிகள் போன்றோரும் காட்டும் நெறிதான் நமது சமயநெறி.

பன்னிரு திருமுறைகளையும், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கையும் மட்டுமாவது நன்கு பயிலாதவர்கள் சைவக் கோயில் பூசகராகவோ சைவ சமயக் குருக்களாகவோ இருக்கவே கூடாது.

இன்றுள்ள நமது மதகுருமார் எத்தனை பேருக்கு இவை தெரியும்?

“யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை” என்ற கட்டுரையில் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் “சைவ சமயிகளே!” என விரித்து என்ன சொல்கிறார்?

இதோ பாருங்கள்

“தோட்ட வேலை, வயல்வேலை, வியங்பரம், உத்தியோகம் முதலிய தெருகில்கள் செய்து சீவனம் பண்ணுகிற உங்களுள்ளும் சிலர், ஒழிவுள்ள நேரங்களிலே சைவ சமய விஷயங்களை ஆசையோடு படித்தாயினும் கேட்டாயினும் அறிகின்றார்களே!

உங்கள் சைவ சமய குருமாருக்கு என்ன வேலை?

நீங்கள் வருந்திச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கக் கொடுக்க,
அவர்கள் எளிதில் வாஸ்கி உண்டு உடுத்திக் கொண்டு வெட்கம்
சிறிதும் இல்லாமல் மாப்பிள்ளை மாடுகள் போலத் தீரிகின்றார்
களே!

சைவ சாத்திரம் முதலியவற்றைப் படித்தற்கு அவர்களுக்கு
வேண்டிய நேரம் இருக்கின்றதே!

அப்படி இருக்க படிக்காமல் அவர்கள் வீண் பெருமுது
போக்கு கின்றார்களே!

இனியாயினும்,

படிக்கும்படி அவர்களுக்கு நீங்கள் நல்ல புத்தி சொல்ல
மாட்டார்களா?

தவசிப் பிள்ளைகளுக்கு தங்கள் தொழிலிலே பரீட்சை
கொடுத்தே தவசிப் பிள்ளைகளுக்கின்றார்களே!

பரீட்சை சிறிதும் வேண்டாத உத்தியோகமாவது, உலக
முழுதானும் அரசாங்கம் பெறாத வந்தனாதீகளைப் பெறும் மிக
மேன்மை பெற்ற உத்தியோகமாக்கிய சைவ சமய குருவுத்தியோகம்
ஒன்றேயாய் முடிந்ததே!

இஃஃது என்னை யென்னை!

கொடுமை கொடுமை!

- மேலே காட்டியபடி ஆறுமுக நாவலரின் கவலையும் கோப
மும் அவர் வார்த்தைகளிலேயே தெரிகிறது அல்லவா?

சைவ சித்தாந்த நெறி -

"முன்னைப் பழும் பொருட்கு
முன்னைப் பழும் பொருளாய்,
பின்னைப் புதுமைக்கும் பெயர்த்தும்
அப் பெற்றியதாய்" -

இருப்பதாகும்.

இப்போது விஞ்ஞானம் எவ்வளவோ வளர்ந்துள்ளது.

புதிய புதிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் அத்தனையுமே சைவ
சித்தாந்த நெறியிடன் ஒத்துப் போகின்றன.

அத்தனை நுட்பமும் சிறப்பும் மிகக் சைவ சித்தாந்த நெறி
ஆரிய மதத்தின் ஊடுருவலால் சீரழிந்து கிடக்கிறது.

சைவ சித்தாந்த நெறியில் வர்ண தர்மம் இல்லை.

இந்து மதத்தின் அடிப்படையே வர்ண தர்மம்தான்!

வர்ண தர்மம் என்பதுதான் சாதிப் பாகுபாடு!

சைவ சித்தாந்த நெறியில் மூடத்தமான சடங்குகளோ, பகுத்தறிவுக்கு மாறான கருத்துக்களோ கிடையாது.

முப்பொருள் உண்மையை தர்க்க சாத்திர விதிகளுக்கு அமைய, பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் நிறுவுவது சைவ சித்தாந்தம்!

ஸ்மிருதிகளையும் புராணங்களையும் வெகு பலமாகக் கொண்டாடும் இந்து மதத்தியில் இருப்பது அத்தனையும் மூடத்தன மான சடங்குகளும் குருட்டு நம்பிக்கைகளுமே!

இந்து மதத்துக்கு ஒரு தனிக் குணம் உண்டு!

எந்தச் சீர்திருத்தம் வந்தாலும், எத்தகைய முற்போக்குக் கருத்து வந்தாலும் அதை எதிர்க்கும்.

தனது எதிர்ப்புக்குத் துணையாக ஏதோ ஒரு சாத்திரத்தைக் காட்டும்.

பின்னர் சட்டத்தின் மூலமோ அல்லது வேறு வகையாலோ அந்தச் சீர்திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டால், அவர்கள் கூறும் சாத்திரங்கள் வாய் மூடி விடும்; சடங்கு விதிகள் செத்துப் போய் விடும்!

வரலாற்றில் இப்படி எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன.

உடன்கட்டை

ஏற்குல்

சில காலம் முன் வரையும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் ஒரு வழக்கம் இருந்தது.

மிகவும் காட்டுமிரான்டித்தனமான வழக்கம்!

பெண்ணடிமை நிலையின் உச்ச கட்டத்தைக் காட்டும் வழக்கம்!

இந்த வழக்கம் என்ன தெரியுமா?

கணவனை இழந்த பெண் ஒருத்தி, கணவனது சடலம் எரியும் அதே நெருப்பிலேயே விழுந்து சாக வேண்டும்!

உடன் கட்டை ஏறுதல்!

பதி விரதைக்கு அதுதான் அடையாளம்!

இந்து மதத்தின் பெயரால் இது மிகவும் வற்புறுத்தப்பட்டது.

பெண்கள் அப்படி நடப்பதுதான் கடமை என்று அவர்களது சாத்திரங்கள் பெருமை பேசின!

சாத்திரம் பேசியவர்கள் "கற்புள்ள பெண்கள் அப்படித் தான் நடக்க வேண்டும்! அதுதான் சாத்திர விதி, சமய நூறு!" என்றார்கள்.

கணவன் இறந்தவுடன் இப்படிச் செய்யுமாறு பல பெண்கள் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டார்கள்.

கணவனை இழந்த கவலையைவிட, தங்களுக்கு நேரப் போகும் கொடுமைதான் இந்தப் பெண்களுக்கு பெரிய மன வேதனையாய் இருந்தது.

சமய சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் மிகவும் தீவிரமாக முயற்சி மேற்கொண்டும் கூட, இந்த வழக்கத்தை ஒழித்துக்கட்ட முடியவில்லை.

கணவனை இழந்த பெண் கதறக் கதற அவளுக்குச் சில வைதிக சடங்குகளைச் செய்தபின் கணவனது சவம் எரியும் நெருப்பில் வலுக் கட்டாயமாகத் தூக்கிப் போடுவார்கள்.

சட்டம் அழுல் செய்யப்பட்டு கண்டிப்பாகத் தண்டனை கிடைக்கும் என்ற பயம் ஏற்பட்ட பிறகுதான் இந்த பழக்கம் மௌலிகை மேல்ல மேல்ல நின்றது.

இந்த வழக்கத்தை நிறுத்த அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது இந்து தர்மம் பேசியவர்கள் அந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்தார்கள்.

பல எதிர்ப்புக்களையும் மீறித்தான் சட்டம் வரவேண்டிய இருந்தது.

அக்பர் பாதுஷாவும் இந்த வழக்கத்தை ஒழிக்க முயற்சி செய்தார். மராட்டிய மன்னர்களும் சிலர் முயற்சி செய்தனர்.

அவர்கள் முயற்சிகளை இந்து மத சாத்திரம் காட்டிய மதவாதிகள் முறியடித்தனர்!

கடைசியில்

எத்தனையோ ஆண்டுகள் இருந்த இந்த வழக்கத்தை ராஜாராம் மோகன்ராம் போன்ற அறிஞர்களின் பலமான ஆதரவுடன் வெள்ளைக்கார ஆட்சியில்தான் நிறுத்த முடிந்தது.

ஒன்றை முன்னால் மற்றொன்றைப்படியாக பூப்பா, சுக்காப்பா

விதவைகளை

நடத்திய முறை

உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் சட்டத்தின் மூலம் ஒழிக்கப்பட்ட பின்னரும், கணவனை இழந்த பெண்கள் மிகவும் கேவலமாகவே நடத்தப்பட்டனர்.

“அப்படியான பெண்கள் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும்” என்று இந்துமத சம்பிரதாயங்களும் சாத்திரங்களும் விதி வகுத்து வைத்திருந்தன.

கணவனை இழந்த பெண்கள் மறுமணம் செய்யக்கூடாது, நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடக்கூடாது, உண்டி சுருக்க வேண்டும், மொட்டை அடிக்க வேண்டும், பொட்டு வைக்கக்கூடாது, பூ வைக்கக் கூடாது, எந்த வகையான அலங்கரமும் செய்யக்கூடாது, வெள்ளைச் சேலைதான் கட்டவேண்டும், மங்களாகரமான காரியங்கள் நடைபெறும் இடங்களில் அவர்கள் தலை காட்டக் கூடாது, அவர்கள் எதிரில் வந்தால் அது சகுனப் பிழை!

- இப்படி எத்தனையோ கட்டுப்பாடுகள்; அடக்குமுறைகள்!

மிகவும் ஈவு இரக்கம் அற்ற முறையிலேயே அவர்கள் நடத்தப்பட்டனர்.

இப்படியான வழக்கங்களும் சிந்தனைகளும் நமது சமூகத்தில் இன்னமும் நிறையவே இருக்கின்றன.

இந்து மத தர்மம் என்ற பெயரால், பெண் தன்னைத் தானே சிறைப்படுத்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டாள்!

தன்னைத்தானே சிறுமைப்படுத்துமாறு கட்டாயப் படுத்தப் பட்டாள்!

பெண் என்பவள் கல்லோ மண்ணோ மரமோ அல்ல! அவனும் ஓர் உயிர்!

அவனும் ஒரு மானுடப் பிறவி!

அவனுக்கும் ஆசைகள் உண்டு!

விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டு!

அவனுக்கும் எதிர்பார்ப்புக்கள் உண்டு!

- இந்த உண்மைகள் எல்லாம் இந்துமத சம்பிரதாயங்களுக்கும் சாத்திரங்களுக்கும் முன்னால் சாம்பலாகிக் கிடந்தன!

ஆனால்,

காலம் மாறியது

மெல்ல மெல்ல மாறியது.

பெண்ணுக்கு உலகம் தெரிந்தது.

நிலைமை இப்போது எவ்வளவோ மாறிவிட்டது!

முத்த பொய்ம்மைகளை அழித்துக் கொண்டும், மூடக் கட்டுக் களைத் தகர்த்துக் கொண்டும், இந்து மதத்தின் சம்பிரதாயங்களையும் சாத்திரங்களையும் உடைத்துக் கொண்டும், பெண் வெளியே வரத் தொடங்கிவிட்டான்!

“மக்களை பிராமண மதம் எவ்வளவு முட்டாள்களாக ஆக்குகிறது” என நினைத்து நினைத்து கொதிப்பதற்கும், சிரிப்பதற்கும் உரிய செய்தி ஒன்று உண்டு.

அது என்ன தெரியுமா?

கணவனை இழந்த பெண், உடன்கட்டை ஏறவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி, வைதிகச் சடங்குகள் செய்து, செத்துப்போன கணவனுடன் அவளைச் சேர்த்துக் கொளுத்திய அதே பிராமண மதம்தான் -

கணவனை இழந்த பெண், பொட்டு வைக்கக்கூடாது, பூ வைக்கக்கூடாது, நகை அணியக் கூடாது, சுகுனத்துக்குக் கேடானவள், மங்கள காரியங்களுக்கு விலக்கப்பட்டவள் என்று சாத்திரம் வாசித்த அதே பிராமண மதம்தான் -

இப்போது

விதவை மறுமணம் செய்ய முன்வரும்போது அக்கலியானத்தைச் சடங்குகளுடன் சாத்திர முறைப்படி செய்து வைக்கவும், மந்திரம் சொல்லவும், தட்சணை வாங்கவும் முன்வந்து நிற்கிறது!

பெண்மையை

போற்றிய

தமிழர் ‘அறம்’

ஓரு காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே சமண மதமும் புத்த மதமும் நன்கு பரவி இருந்தன. மிகச் சிறப்பாக வளர்ச்சி அடைந்து இருந்தன!

தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் சமண, புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் நல்ல தொண்டு செய்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் மக்களில் பலர் இந்தச் சமயங்களைத் தழுவி வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

“பள்ளிக்கூடம்” என்று சொல்லுகிறோமே, இந்தப் “பள்ளி” என்ற சொல்கூட “சமணப் பள்ளி” “பெளத்த பள்ளி” என்பதிலிருந்து வந்ததுதான்.

பிராமணருக்கும் மேல் சாதியினருக்குமே கல்வி என்ற நிலை ஓரு காலத்தில் இருந்தது.

“குருகுல” கல்வி முறை இருந்த காலத்தில் நிலைமை பெரும் பாலும் இப்படித்தான் இருந்தது.

இந்த நிலையை மாற்றி, எல்லாச் சாதியினருக்கும் கல்வி என்ற முறையில் பள்ளிக்கூடங்களைத் தொடக்கி கல்வி கற்பித்த வர்கள் சமணரும் பெளத்தரும்தான்!

“பள்ளி” என்ற பெயரில் பல ஊர்களின் பெயர்கள் முடிவதும் அங்கெல்லாம் இவர்கள் பள்ளிகள் இருந்தபடியால்தான்!

“சிரா” என்ற சமண முனிவரின் பள்ளி இருந்த இடம்தான் திருச்சிராப்பள்ளி!

“நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்” என்று பாரதி பாராட்டிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியவர் இளங்கோ என்ற சமணத் துறவி

இன்பச் சுவை சொட்டும் “சீவகசிந்தாமணி” என்ற காப்பியத் தைத் தந்தவர் திருத்தக்கதேவர் என்ற சமணத் துறவி.

“மணிமேகலை” என்ற காப்பியத்தை இயற்றியவர் பெளத்த ராள சித்தலைச் சாத்தனார்.

“குண்டலகேசி” யும் பெளத்த காப்பியம்தான்!

“கவிங்கத்துப் பரணி” எழுதிய சயங்கொண்டார் சமனர்.

“நன்னால்” என்ற இலக்கண நூலையும், “யாப்பருங்கலக் காரிகை” என்ற செய்யுள் இலக்கண நூலையும், “நாலடியார்” என்ற நீதி நூலையும் எழுதியவர்கள் சமனர்கள்தான்,

“பதினெண் கீழ்க் கணக்” கில் இடம் பெற்றுள்ள “ஏலாதி” என்ற நூலையும், “திணைமாலை நூற்றைம்பது” என்ற நூலையும் செய்தவர் கணிமேதாவியார் என்ற சமனர்.

“வீர சோழியம்” என்ற இலக்கண நூலை எழுதியவர் பெளத்தர்.

இன்னும் இப்படி எத்தனையோ.

வடநாட்டில் தோன்றித் தென்னாட்டுக்கு வந்த மதங்கள் இவை.

பிராமண மதத்துக்கு எதிராகவும், மூடக்கொள்கைகளுக்கு எதிராகவும், அர்த்தமற்ற சடங்குகளுக்கு எதிராகவும், பிராமணர்கள் வேள்வி செய்யும் போது உயிர்ப்பலி செய்யும் கொடுமையைக் கண்டித்தும், சமஸ்கிருத மொழி ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகவும் எழுந்த மதங்கள் இவை!

அறிவாராய்ச்சியின் பயனாகப் பிறந்த மதங்கள் இவை’

இந்த மதங்கள் தமிழ் நாட்டில் பரவி வளர்ந்தபோது சில சமூகப் பிரச்சினைகள் எழுந்தன!

“நிலையாமை”க் கொள்கையை அளவுக்கு மீறி வலியுறுத்தியவை இந்த மதங்கள்!

துறவு வாழ்க்கையே சிறந்தது என்று சொன்ன மதங்கள் இவை!

“இளமையிலேயே துறவு”என்பது சமனமும் பெளத்தமும் கொண்டு வந்ததுதான்!

அதற்கு முன் அப்படி இல்லை.

சமனமும் பெளத்தமும்

புலன் இன்பங்களைப் பழித்தன! இல்லறத்தை இகழ்ந்தன! ஆடல் பாடல் நுண்கலைகள் அழகுக் கலைகள் என்பவற்றைப் புறக்கணித்தன!

“இல்வாழ்க்கை அறமா?” என்ற கேள்வி எழுந்தது.

“அறன் என்று சொல்லப்பட்டதே இல்வாழ்க்கைதான்! என்று வள்ளுவரே குறள் செய்ய நேர்ந்தது.

“அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை – அஃதும் பிறன் பழிப்பது இல்லாயின் நன்று”

குறளில் உள்ள “ஏ” காரம் சிறப்பாகக் கவனிக்கத் தக்கது.

அறன் என்று சொல்லப்பட்டதே இல்வாழ்க்கைதான் என்று அடித்துச் சொல்கிறார் வள்ளுவர்!

இந்தக் குறஞக்கு உரை செய்த பரிமேலழகர் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய்விட்டார்.

“இருவகை அறத்தினும் நூல்களால் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருப்பது இல்லறத்தையே! ஏனைத் துறவற்றே எனின், அதுவும் பிறனால் பழிக்கப்படுவது இல்லையாயின், அவ் இல்வாழ்க்கையோடு ஒரு தன்மைத்தாக நன்று”

என்று உரை செய்திருக்கிறார்.

வள்ளுவர் உள்ளாக் கருத்தையும் தமிழ் மரபையும் பேணி பரிமேலழகர் உரை செய்திருக்கிறார்.

அதனால்தான் –

மூலத்தில் வெளிப்படையாக வள்ளுவர் சொல்லாதுவிட்ட துறவற்றத்தையும் இழுத்து இவர் உரை சொல்கிறார்.

தமிழ் மரபை நிலைநாட்டி உரை செய்ய நினைத்தமைதான் அதற்குக் காரணம்.

தமிழ் மக்கள் போற்றி வளர்த்த நெறி இல்லறம்!

“இந்த உலகம் ஒரு மாயத் தேர்றறம்” என்பதையோ, “உலகம் பயனற்ற படைப்பு” என்பதையோ, “ஏதேர தன்னுடைய லினை யாட்டுக் காக கடவுள் உலகத்தைப் படைத்தார்” என்பதையோ –

தமிழ் மரபு ஒரு போதுமே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை!

தமிழ் மரபு – பாதுகாப்பு பாதுகாப்பாகி ஸ்ஸு

பெண்ணை உடைமைப் பொருளாகக் கருதுவது இல்லை!

போகப் பொருளாகக் கொள்வதும் இல்லை!

பெண்ணமையை இகழ்வதும் இல்லை!

சந்ததி விருத்திக்காக மட்டுமேதான் திருமணம் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வதும் இல்லை!

கடவுளையே சத்தியும் சிவமுமாக, பெண்ணும் ஆனுமாகக் காண்பது!

தமிழ் மக்கள் மிகப் பழைய காலத்திலேயே காதலை இலக்கியம் ஆக்கியவர்கள்.

தமிழுக்குச் சிறப்புத் தருபவை அகத்துறை இலக்கியங்கள்

காதல் என்பதை ஒழுக்கம் ஆக்கி அன்பின் ஜந்தினை செய்தவர்கள்.

தொல்காப்பியமும், திருக்குறளும், களவியல் பற்றியும் கற்பியல் பற்றியும் சொல்லுகின்றன.

களவு என்பதுதான் காதல்!

காதல் என்பது தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பினைந்துவிட்ட சங்கதி!

இறையனார் அகப்பொருள் எனப்படும் களவியல் அன்பின் ஜந்தினையை விவரிப்பது.

அகநானூறு, நற்றினை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை எல்லாம் மிகவும் உயர்வான காதலைப் பற்றிச் சொல்லும் அகத்துறை இலக்கியங்கள்தான்.

தமிழ் மக்கள் -

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற உறுதிப் பொருள் நான்களுள் இனபத்துக்குச் சிறப்பிடம் தந்தவர்கள்.

"வீடு" அடைய "இன்பம்" வழி என்று கண்டு தெளிந்த வர்கள்!

இனபம் என்பது ஆனும் பெண்ணும் சேர்ந்து அனுபவிப்பதுதான்!

இனபத்தின் பலவேறு உணர்வு நிலைகளைச் சொல்வது தான் களவியலும் கற்பியலும்!

சமன பொத்த பெருக்கினால் -

இல்லற நெறி இகழப்பட்டதாலும், புலன் இனபங்கள் பழிக்கப்பட்டதாலும், ஆடல் பாடல் நுண்களைகள் அழகுக் கலைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டதாலும் தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்க்கையில் பல சிக்கல்கள் எழுந்தன.

சிக்கல்களிலிருந்து சிந்தனை பிறந்தது. சிந்தனையிலிருந்து ஒரு விழிப்பு வந்தது.

விழிப்பு மக்கள் இயக்கமாக மலர்ந்தது.

சமனை பொத்த மதங்களுக்கு எதிராக ஒரு மக்கள் இயக்கம் எழுந்தது.

ஞான சம்பந்தரும், நாவுக்கரசரும் இந்த இயக்கத்துக்கு வழிகாட்டிகள் ஆயினர்.

பின்னர் வந்த சுந்தரரும் மாணிக்கவாசகரும் அந்த வழியிலேயே தொடர்ந்தனர்.

தமிழ் தமிழ் நாடு என்னும் உனர்வுகளை நாயன்மார் மக்களிடையே பரப்பினர்.

தமிழ் பக்திக்குரிய மொழி ஆயிற்று.

பக்திக்குரிய மொழியாக தமிழ் வந்தவுடன் அதனைப் பேசிய ஒவ்வொருவரும் கடவுளுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

“பக்தி இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் மிகப் பெரிய பொருளாதார சமூக, அரசியல் சமூக, பேரியக்கமாக மாற்றியது”

எனகிறார் சிறந்த தமிழ் விமர்சகரும், தமிழ்ப் பேராசிரியரு மான க.கைலாசபதி அவர்கள்!

அவர் எழுதிய “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” என்ற நூலில் இதைக் காணலாம்.

மிகப் பெரிய வழிபாட்டு இயக்கமாக, மக்கள் புரட்சி இயக்கமாக, வளர்ந்த தேவார இயக்கம் சைவத்தின் உயர்வுக்கும் சிறப்புக்கும் வழிசெய்தது.

பக்தி இயக்கம் பெரு வெள்ளமாய் பொங்கி எழுந்து பாய்ந்து பரவியது.

தமிழ் மரபு நிலைத்தது.

“மக்கள் இலக்கியம்”, “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்று இப்போதெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே, அதற்குரிய அத்தனை இலக்கணங்களும் அமைந்தவை தேவார திருவாசகங்கள்!

ஒரு காலத்தில் மக்கள் இலக்கியமாக முற்போக்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை பிறிதொரு காலத்தில் பிற்போக்கு இலக்கியமாகவும், மக்களுக்குப் பயனற்றவையாகவும் ஆகுமா என்பதை இலக்கிய விமரிசர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும்.

கே.எம்.சென் என்று ஒரு அறிஞர். கவிஞர் தாகூர் “சாந்தி நிகேதன்” பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவிய போது, பல வழிகளிலும் அதற்கு உதவி செய்தவர். அப் பல்கலைக்கழகத்தின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகித்தவர். பல மொழிகள் தெரிந்தவர். சிறந்த அறிஞர், ஆராய்ச்சியாளர். பல நூல்களை எழுதியவர். ‘Hinduism’ என்று ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். இங்கிலாந்திலுள்ள “பெவிகன்” வெளியீடாக இது வந்திருக்கிறது.

“பக்தி இயக்கம் சாதி வேறுபாட்டுக்கு எதிரானது. பக்தி இயக்கம் பரவத் தொடர்ச்சியபோது பிராமணர்கள் எதிர்த்து இருக்கிறார்கள். இன்னர் பூசகர்களாக ஆகீயிருக்கிறார்கள். இவ் வழிபாட்டையும் பிராமணர்கள் எதிர்த்து இருக்கிறார்கள். சிவனுக்குப் பூசை செய்த பிராமணனை மற்றைய பிராமணர்கள் அந்தஸ்தில் குறைந்தவர்களே நடத்தி யிருக்கிறார்கள்”

- இவ்வாறு அவர் எழுதிய நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பக்தி இயக்கத்தின் வெற்றியில் இரு பெண்களுக்கு முக்கிய மான பங்கு உண்டு.

ஒருவர் நாவுக்கரசரின் சகோதரி திலகவதியார்! மற்றவர் பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்து ராணி மங்கையற்கரசியார்!

நாவுக்கரசர் சில காலம் தருமசேனர் என்ற பெயருடன் சமண சமயத்தில் சேர்ந்து இருந்தவர்.

அந்த நேரத்திலும் சைவத்தின் நிறைவு கண்டு அதிலேயே நின்றவர் திலகவதியார்!

நாவுக்கரசர் திரும்பவும் சைவ சமயத்துக்கு வரவும், சைவத்தின் சிறப்பைப் போற்றிப் பறை சாற்றவும் வழி செய்தவர் இவர்!

அது போலவே -

பாண்டிய மன்னன் சமண மதத்தைத் தழுவிய போதிலும், சைவத்தை விட்டு வழுவாது நின்றவர் அவன் பட்டத்து ராணி மங்கையற்கரசியார்!

பாண்டி நாட்டுக்கு சம்பந்தரை அழைத்து சைவத்தை நிலை நிறுத்தி சமணத்துக்கு எதிராக வெற்றி காணச் செய்தவர் இவர்!

பக்தி இயக்கம் வளர்ந்தபோது பெண்மை போற்றப்பட்டது.

பெண்கள் மதிக்கப்பட்டனர்.

ஆடலும் பாடலும் நுண் கலைகளும் அழகுக் கலைகளும் வழிபாட்டுக்குரிய கோயில்களுடன் இணைந்தன.

நமது கோயில்களில் இப்போதும் நாதஸவர இசைக்கு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது அல்லவா?

பழைய அந்த நிலையின் ஒரு நினைவுச் சின்னமாகத் தான் இது இப்போது இருக்கிறது.

கோயில்கள் கலைக்கூடங்களாகவும் அறிவு ஆராய்ச்சி நிலையங்களாகவும் மாறின.

மன வளர்ச்சியைத் தருவது கலை. மனம் பண்பட்டு மென்மை அடைந்து உருகி உயர்நிலை அடைவதற்கு உதவுவது கலை.

எல்லையற்ற ஆனந்தம், பொறுமை, அமைதி, அன்பு, இரக்கம் ஆகிய சிறந்த பண்புகளை எல்லாம் வளர்க்கும் ஆற்றல் உயர்ந்த கலைகளுக்கு உண்டு.

“நாதயோகம்” என்பார்களே அது மாதிரி, நாதத்தோடு மனம் இணைந்து இணைந்து யோகநிலை கைவரப் பெறுவது மாதிரி -

மனிதன், மனம் நெகிழிந்து நெகிழிந்து, கசிந்து கசிந்து, நெக்கு நெக்குருகி, உயர்ந்த ஆத்ம அனுபவம் பெறுவதற்கான ஊடகமாக, எல்லாக் கலைகளுமே இருக்க முடியும்.

மன வளர்ச்சிக்கும், அமைதிக்கும், ஆனந்தத்துக்கும் வழி செய்யும் காரணத்தாலேதான் நமது நாயன்மார் கலைகளின் மூலம் ஆண்டவன் பாதத்தை அடைய முடியும் என்று நம்பினார்கள்.

இந்த நம்பிக்கை எப்போது வரும்?

அறிவு வளர்ச்சி, உணர்வு வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டும் வளர்ந்துள்ள உயர்ந்த நாகரிக நிலையிலே தான் இத்தகைய கருத்து தோன்ற முடியும்!

இதனாலே தான் -

பக்தி இயக்கத்தில் கலைகள் எல்லாமே மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றன.

பக்தி இயக்கத்தில் பெண்களும் நிறையப் பங்கு பற்றினார்கள்.

கலை வல்லுனர்களுக்கே உரிய சுதந்திர உணர்வும் பெருமிதமும் ஆடலிலும் பாடலிலும் கலைகளிலும் வல்ல இப் பெண்களிடமும் வந்து சேர்ந்தன.

நாவுக்கரசரே 'பெண்மை' மிகுந்து - "மிக்காப படங்கி
 "முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள் ராவி சூதம் ஏற்ற
 மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள் மீதி ராது பல
 பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள் பொன்னப்பெருஷமிக்கு
 பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள் அன்னை நீத்தாள்
 அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள் அகன்றாள் அகவிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
 தன்மை மறந்தாள் தன் நாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே"

என்று பாடுவாரேயானால் "தலைவன் தாள் தலைப்பட்ட நங்கையர்" பற்றி மேலும் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

கலை உணர்வு மிக்க இப் பெண்கள் தலை நிமிர்ந்து நின்றனர்.

சில சமூகக் கட்டுக்களை அறுத்தனர்.

அவர்கள் "தேவ அடியார்"களாக ஆயினர்!

ஆடலும் பாடலும் கலைகளும் பக்தியுடன் அவற்றை ஆண்டவனுக்கே அர்ப்பணம் செய்வதும் அவர்கள் தொண்டு ஆயிற்று!

அதுவே அவர்களது வாழ்க்கையும் ஆயிற்று!

கோயில்களோடு இவர்கள் தங்கள் வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொண்டனர்.

மன்னர்களும் இவர்களது வாழ்க்கைக்கு மானியம் வழங்கினர்.

மாணிக்கவாசகர் பராடிய "திருவெம்பாவை" யில் ஒரு பாடல்-

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றால்லன் வேத முதல் விண்ணேஞ்சாரும் மண்ணுந் துதித்தாலும் ஒது உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன் கோதில் குலத்தராண்தன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாள் ஏதவன் ஊர் ஏதவன் பேர் ஆர்ச்றார் ஆர் அயலார் ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்

இந்தப் பாடலில் “அரன் தன் கோயிற் பினாப்பிள்ளைகாள்” என்று குறிப்பிடப்படுவது இப் பெண்களைத்தான்!

அரன் தன் கோயில் பினாப் பிள்ளைகாள் என்பதற்குப் பொருள் சிவபெருமானது திருக்கோயிலில் அகத்தொண்டு செய்கின்ற பெண்பிள்ளைகாள் என்பது!

நாவுக்கரசர் காலம் தொடங்கி மாணிக்கவாசகர் காலம் வரை இப்பெண்களின் வாழ்வு சிறப்பாகவே இருந்திருக்கிறது.

கேவ ஆடியார்கள்

கேவதாசி

குஸ்மானார்கள்

பல ஆண்டுகள் -

பல நூறு ஆண்டுகள் -

இப்பெண்கள், இவர்கள் குடும்பத்தினர், இவர்கள் சந்ததியினர் -

கலைத்தொண்டும் கடவுள் தொண்டும் செய்து செம்மையும் சிறப்பும் ஒங்க வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டில் எங்கெங்கே பெரிய கோயில்கள் இருக்கின்றனவோ அந்த ஊர்களில் எல்லாம் இவர்கள் இருந்தார்கள்.

இப்படி இருந்து வரும்போது -

மெல்ல மெல்ல -

எப்படி இது நேர்ந்தது என்று சொல்ல முடியாதபடி -

கோயில் நடைமுறைகள் மாறத் தொடங்கின!

ஆடல், பாடல், தேவார ஓலி, திருவாசக ஓலி, கலை அர்ப்பணம், அறிவு ஆராய்ச்சி என்ற இவற்றைவிட -

மந்திரங்கள், வேதம் சொல்லும் கிரியைகள், ஒமம், யாகம் என்ற இவைதான் முக்கியம் என்றம் நிலை வந்தது!

மெல்ல மெல்ல கோயில் அரச்சகரின் செயற்பாடுகளே முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின!

சுயநலமும் சரண்டலும் முன்னுக்கு வந்தன!

பிழைப்பும் வருமானமும் முக்கியம் ஆயின!

யார் அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்களோ அவர்களை அணைத்துக் கொள்ளும் தந்திரம் பிராமண மதத்துக்குத் தெரிந்தது!

அணைத்துக் கொண்டு தன் பிழைப்பை வளர்ப்பதில் அக்கறை வளர்ந்தது!

மக்கள் எதைச் சொன்னாலும் நம்புவார்கள் என்ற நிலை வலுத்தது.

மூடநம்பிக்கைகளும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளும் “வேண்டியவை எல்லாம் தரும்” என்ற போதை ஊட்டப்பட்டது.

பலன் -

பெருமையோடு தலை நிமிர்ந்து நின்ற பெண்கள் கலைத் தொண்டும் கடவுள் தொண்டும் செய்துவந்த பெண்கள், வேதத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னவர்களின் சம்பிரதாயங்களினால் தலை குப்புற வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

சுரண்டலுக்கு ஆளானார்கள்.

அவர்களுக்கு வரவேண்டிய மாணியங்களை யார் யாரோ சாப்பிட்டார்கள்.

“தேவதாசி” என்ற பெயரால் தனித்து ஒதுக்கப்பட்டார்கள்.

அவர்களது பொறுப்பும் சிறப்பும் குறைக்கப்பட்டு “எடுபிடிகள்” ஆக்கப்பட்டார்கள்.

வாழ்க்கைத் தரமும் தகுதியும் குறைய, “விலைமகளிர்” என்று பழிக்கப்பட்டார்கள்.

பின்னர் அப்படி வாழுமாறு சந்தர்ப்ப துழ்நிலைகளால் நிரப்பந்திக்கப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் -

தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி பாழ்ப்பட்டு நிற்கும்நிலை வந்தது!

இந்த நிலைக்கு வந்ததும் பிராமண மதம் சில சடங்குகளை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

அப்படி ஏற்படத்திய சடங்குகளுள் ஒன்றுதான் “பொட்டுக் கட்டுதல்”!

இந்தச் சடங்கு படுகேவலமான அசிங்கமான அருவருப்பான நிலைக்குக்கூட பல இடங்களில் கீழிறங்கியது!

“பொட்டுக் கட்டுதல்” என்றால் என்ன தெரியுமா?

தாசி குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் பருவம் அடைந்ததும்,

அன்றிலிருந்து அவள் இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் ஆகிறாள் என்ற பெயரில் முதலில் ஓர் ஆணுடன் உடலுறவு கொள்ளும் நிகழ்ச்சிக்கே-

இந்தச் சடங்கு நடத்தப்பட்டது.

சிலரைப் பொறுத்த மட்டில் கோயில் குருக்களே அந்த முதல் ஆளாக இருந்தார்!

அறியாமையையும் மூடத்தனமான நம்பிக்கைகளையும் வைத்து பிராமண மதம் பெண்மையைக் கேவலப்படுத்தியது.

“தேவனுக்கு அடிமை பூண்டேர், மற்றவர்களுக்கும் அடிமை பூண் நேர்ந்தமையால், “தேவடியர்ஸ்”, “தாசீ” என்னும் பெயர்கள் இழிபொருள் ஏற்கலாயின. இப்போது இச் சொற்கள் குலமகளில் கடவுள் அடியவர்க்கு வழங்குவதில்லை. அவைகள் விலை மகளிர்க்கே வழங்கி வருகின்றன. தொன்றுதொட்டு வரும் வழுக்கத்தால் இவ்வினத்தவர் ஆண்டவன் பெயரால் பொட்டுக் கட்டி மாணம் விற்கும் விலைமகளீராகிறார். இவ் வழுக்கம் நூட்டை விட்டு அகலவ் வேண்டும்.”

இவ்வாறு ஒழுக்க சிலரும் மிகப் பெரிய அறிஞருமான தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி.க. தமது “பெண்ணின் பெருமை” என்ற நூலில் குறிப்பிடுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இந்த நடைமுறையை ஒழுக்க தமிழ் நாடு அரசாங்கம் 1926 ஆம் ஆண்டு சட்டம் கொண்டு வந்தது.

அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது, இந்த மத பிரபலஸ்தர்களும் பிரபலமான மடாதிபதிகளும் சட்டத்துக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

பல எதிர்ப்புக்களுக்கு மத்தியிலேதான் இந்தச் சட்டம் நிறைவேறியது.

சட்டம் நிறைவேறிய பின்னர்தான் இந்தச் சடங்கு நிறுத்தப் பட்டது.

பிறப்பால்

தாழ்வு இல்லையெனில்

உயர்வும்

இல்லையே

இந்துக்கள் என்று சொல்லப்படும் ஒரு பகுதியினரை “தீண்டத்தகாதவர்” என்று ஒதக்கி வைத்திருந்த நிலை இருந்தது.

இந்தியாவிலும் இருந்தது; இலங்கையிலும் இருந்தது.

சிலரைக் குறிப்பிட்டு “இவர்கள் தீண்டத் தகாதவர்” என்று இந்துமத சாத்திரங்கள் கூறின.

“அவர்களைத் தொட்டால் தீட்டு ஒட்டிக் கொள்ளும்” என்றன.

“இவர்கள் கோயிலுக்குள் வரக்கூடாது” என்று கட்டளை போட்டன!

தப்பித்தவறி இப்படியானவர்கள் கோயிலுக்குள் நுழைந்து விட்டால் “பிராயச் சித்தச் சடங்குகள் செய்ய வேண்டும்” என்றன! அப்படியே செய்தன!

மிக நீண்ட காலமாக இந்த நடைமுறை இருந்து வந்தது.

மெல்ல மெல்ல தீண்டாமைக்கு எதிரான சூரல்கள் எழுந்தன. ஆலயப் பிரவேச இயக்கம் தொடங்கியது.

இந்து மத காவலர்களும் “ஞானம் கைவந்த மடாதிபதிகளும்” கடுமையாக எதிர்த்தனர்.

அடக்கப்பட்டு ஓடுக்கப்பட்டுக் கிடந்த மக்களுக்கு ஒரு விழிப்பு வந்தது.

போராடும் உணர்வு பெற்றார்கள்.

“தீண்டாமை” என்னும் வழக்கத்தைப் பார்த்து உலகமே சிரித்தது.

படித்தவர்களுக்கு வெட்கம் வந்தது:

படியாதவர்களுக்கு கோபம் வந்தது:

அறிவு உள்ளவர்களுக்கு -

உண்மை தர்மம் தெரிந்தது.

இந்தியாவிலே பிரபல கோயில்களில் “ஆலயப் பிரவேசம்” நடந்தது.

இதுவும் ஒரு சடங்காகவே நடந்தது!

தீண்டத் தகாதவர் தீண்டத் தக்கவர் ஆயினர்.

ஆனால் அங்குள்ள கிராமப்புறக் கோயில்களில் சாதிவெறி இருந்தது.

கோயில்களுக்குள்ளே இவர்களை அனுமதிக்க அவர்கள் மறுத்தனர்.

கடைசியில்-

அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டு வந்தது.

சட்டப் பிரகடனத்தைக் கண்டதும் பிராமண மதம் பயந்தது. சாத்திரங்களை மூடி வைத்தது!

இந்தியாவில் பல மாற்றங்கள் வந்த பின்னரும் இலங்கையில் அம் மாற்றங்களை ஏற்கும் மனப்பக்குவம் வர மறுத்தது!

இங்கே-

அடக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்ட உணர்வு வெடித்தது!

"மாவிட்டபுரம்" நிகழ்ச்சிகள் வரலாறு படைத்தன!

புதிய வரலாறு எழுதப்பட்டது.

கோயில்கள் திறந்த விடப்பட்டன!

இப்போது எல்லாரும் போகிறார்கள்: எந்த நாளும் போகிறார்கள்.

தீண்டாமை இப்போது இல்லை!

அதைச் சொன்ன சாத்திர விதிகள் மூடி வைக்கப்பட்டு விட்டன!

ஆனால்-

சாதி வேறுபாடு இருக்கிறது!

"சாதி வேறுபாடு உண்டு. அது எப்போதும் இருக்க வேண்டும். நமது மத அனுஷ்டானங்களுக்கு அது அவசியம்" என்று சொல்லும் சாத்திர விதிகள் இன்னமும் மூட்டை கட்டப்படவில்லை.

சாதி வேறுபாடு ஏன் வருகிறது?

தான் உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம் வரும்போதுதான் வருகிறது.

சுயநலம்தான் சாதி வேறுபாடுகளை உற்பத்தி செய்கிறது!

கடவுளுக்குப் பூசை செய்வது, அபிடேகம் செய்வது, அர்ச்சனை செய்வது, தீபம் காட்டுவது, மந்திரம் சொல்லுவது ஆகிய உரிமைகள் யாருக்கு இருக்கின்றன?

பிராமணனுக்கு மீட்டும்தானே இருக்கின்றன!

இந்துமத நூல்கள் அப்படிச் சொல்வதாகத்தானே கதைகளும் நம்பிக்கைகளும் நமது மத்தியில் பரப்பப்பட்டு வந்துள்ளன!

இந்த உரிமை இவர்களுக்கு எப்படி வருகிறது?

படிப்பால் வரவில்லை, பண்பால் வரவில்லை, தொண்டால் வரவில்லை, அறிவால் வரவில்லை அல்லது வேறு ஏதோ இப்படியான ஒன்றாலும் வரவில்லை!

பிறப்பாலேயே வருகிறது!

"ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்"

என்பதுதான் தமிழர் நெறி.

அதுதான் உலகம் ஓப்புக் கொள்ளும் நெறி.

அதுவேதான் உயர்ந்தோர் போற்றும் நெறி.

ஆனால் -

"இறப்பால் பிராமணன் உயர்ந்தவன்" என்ற மூட நம்பிக்கையைத் தூக்கிப் பிடிக்கும் இந்து மதம்தான் இங்கே செல்வாக்குப் பெற்றத் திகழ்கிறது!

ஓரு சாதி இருக்குமானால் ஒன்பது சாதியும் இருக்கவே செய்யும்!

"எல்லாக் சாதிகளும் இல்லாமல் போகவேண்டும், ஆனால் பிராமணச் சாதி மட்டும் இருக்க வேண்டும்" என்று சொன்னால் அது எப்படி நியாயமாகும்?

பிராமணனை பிறவியிலேயே உயர்ந்தவனாகக் கடவுள் படைத்துள்ளார் என்பதை ஓப்புக் கொண்டால் வேறு சிலரைப் பிறவியிலேயே தாழ்ந்தவர்களாகப் படைத்துள்ளார் என்பதையும் ஓப்புக் கொள்ளவே வேண்டும்?

ஆண்டவனுக்கு முன் அனைவரும் சமம் என்பது வெறுமனே புத்தக வார்த்தைகள்தானா?

அனைவரும் சமம்தான் ஆனால் பிராமணன் உயர்ந்தவன்!

இதுவா இந்தமத சிந்தாந்தம்?

எப்படி இருக்கிறது கதை!

தாழ்வு பேசியதைக் கண்டு கொதித்த உள்ளம் தப்பான முறையில் உயர்வு பேசுவதைக் கண்டு கொதிக்க மாட்டேன் என்கிறதே!

பிறப்பிலேயே உயர்வு பேசும் இந்தச் சாத்தர விதிகளை மூட்டை கட்டி ஒரமாக ஒதுக்கித் தள்ள இன்னும் மனம் வர வில்லையே!

சுரண்டலுக்கு அது தேவையாக இருக்கிறது! சுயநலம் வழிவிட மறுக்கிறது!

எத்தனையோ மூடத்தனமான சாத்திர விதிகளும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளும் மறைந்து போனதுபோல இதுவும் ஒருநாள் மறையும்!

எல்லோருக்கும் அறிவும் தெளிவும் வரும்போது மறையும்!

அது எப்போது என்பதுதான் கேள்வி!

இன்னும்

தீண்டாமை

இருக்கிறது

“இன்னும் ஒரு வகையான தீண்டாமை இருக்கிறது” என்கிறார் டாக்டர் மு. வரதராசனார்.

கோயில்களில் தமிழ் மொழி ஒதுக்கப்பட்டும் புறக்கணிக்கப் பட்டும் இருப்பதைப் பார்த்துத்தான் தமது “மொழிப்பற்று”என்ற நூலில் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

டாக்டர் மு.வரதராசனார் மிகச் சிறந்த தமிழ் அறிஞர். ஆராய்ச்சியாளர், புத்திலக்கியப் படைப்பாளர், சாதாரண பொது மக்களிடையேகூட சங்க இலக்கியத்தில் பழக்கமும் பயிற்சியும் ஏற்படக்கூடிய முறையில் நல்ல பல நூல்களை ஆக்கித்தந்தவர். திருவள்ளுவரையும், தாழுமானவரையும், அப்பர் அடிகளையும், பொய்யடிமை இல்லாத சங்கப் புலவர்களையும் வெகுவாகப் போற்றியவர். அன்னைல் காந்தி, கவிஞர் தாகூர், பேரரிஞர் பெர்னாட் ஷா போன்றோரிடத்தில் ஒரு வகையான பக்தியும் பாசமும் கொண்டவர். தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி.கவை தமது குருவாகப் போற்றியவர். தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராகவும் இருந்து நற்பணி ஆற்றியவர். நடுநிலை திறம்பாத சிந்தனையாளர். பலவேறு துறைகளில் ஏராளமான நூல்களை எழுதி ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களைக் கவர்ந்தவர். நல்ல பலஅறிஞர்களை உருவாக்கியவர். உயர்ந்த கொள்கைகளை எழுதியவர். எழுதியதற்கு அமைய தனது வாழ்க்கை யையும் அமைத்துக் கொண்டவர்.

கோயில் வழிபாடு தமிழ் மொழியிலேயே இருக்க வேண்டும் என்பது இவர் கருத்து.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரும் தமிழிலேயே வழிபாடு செய்யவேண்டும் என்று பல இடங்களிலும் வலியுறுத்தி இருக்கிறார்.

தமிழ் கற்ற அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் திரும்பத் திரும்ப இக்கருத்தையே கூறியிருக்கின்றனர்.

யார் சொல்லியும் என்ன?

நிலைமையில் எந்த மாற்றமும் வரவில்லை!

மக்களின் ஒரு பகுதியினரை “திண்டத்தகாதவர்” என்று கோயில்களுக்கு வெளியே ஒதுக்கி வைத்திருந்த நிலை, பல போராட்டங்களின் பயனாக மாறிவிட்டது.

ஆனால்-

நமது மொழி திண்டத்தகாத மொழியாக கோயில்களிலும், பிற சடங்குகளிலும் இன்னமும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது!

நமது ஊரில், நமது கோயிலில், நமது மொழியில் வழிபாடு இல்லை!, நமது வீடுகளில் நடக்கும் பல சடங்குகளில் தமிழ் இல்லை!

இது நமக்கு வெட்கமாகவும் இல்லை!

நாம் எல்லோரும் கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்கிறோம்.

கோயிலில் அர்ச்சனை செய்விக்கிறோம். பெயரும் பிறந்த நடசத்திரமும் சொல்லி அர்ச்சனை செய்விக்கிறோம்.

அர்ச்சனை ஏதோ புரியாத மொழியில்!

எல்லாம் தெரிந்த கடவுளுக்கு நமது பெயரும் நடசத்திரமும் தெரியாதா? தமிழ் புரியாதா?

சுத்தமான மூடநம்பிக்கை!

கோயில் பூசையிலும் பிற சடங்குகளிலும் வடமொழி மட்டுமே பயன்பட வேண்டும் என்று நினைப்பதும் நம்புவதும் நமது ரத்தத்திலேயே ஊறிவிட்ட மூடத்தனமாய் இருக்கிறது.

எப்படி எல்லாரிலும் உயர்ந்தவன் பிராமணன் என்ற ஒரு பொய்ம்மை பரப்பப்பட்டிருக்கிறதோ-

அவனே பூசை செய்வதற்கு உரியவன் என்ற பொய்ம்மை வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ -

அதே மாதிரித்தான்-

வடமொழி மந்திரங்களே பூசையிலும் சடங்குகளிலும் பயன் படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற பொய்மையும் மிக்க சாமரத்தியமாக வேர் ஊன்றப்பட்டிருக்கிறது.

மிகப் பெரிய ஏமாற்று வேலை இது!

எத்தனையோ ஆண்டுகளாக, தலைமுறைகளாக பரப்பப்பட்ட இக் கருத்து நமது மனத்தை விட்டு நீங்க மறுக்கிறது!

தமிழ் மொழியையும் தாராளமாக உள்ளே விடலாம்!

தமிழில் வழிபாடு செய்யலாம்! பூசைகள் செய்யலாம்!

தமிழில் இல்லாத பக்தி இலக்கியங்களா?

உலக மொழிகளிலேயே தமிழில் தான் பக்தி இலக்கியங்கள் அதிகம்!

தமிழே "பக்திக்கு உரிய மெரழி" என்றுதான் அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

தேவார திருவாசகங்களுக்கு இல்லாத மந்திர சக்தியா வட மொழி மந்திரங்களுக்கு இருக்கிறது?

இறைவனே விரும்பிய மொழி அல்லவா தமிழ் மொழி!

"நமக்கு அன்றின் பெருகிய சிறப்பின் யிக்க அர்ச்சனை படித்தேயாகும் ஆதலங்கள், மண்மேல் நுழை சொற்றுமிகு பாடு"

என்றுதானே இறைவன் சுந்தர மூர்த்திநாயனாருக்கு ஆணை இட்டான்!

"பித்தர பிறை சூடு" என்று அடி எடுத்துக்கொடுத்ததே இறைவன்தான்!

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தை அவர் சொல்லச் சொல்ல தனது கையாலேயே எழுதிவிட்டு-

"வாதவூரன் விளம்பிட அம்பலவன் எழுதியது"

என்று எழுதி அதன்கீழே-

"அழகிய சிற்றம்பல முடையரன்"

என்று கையெழுத்திட்டு வைத்தது இறைவன்தானே!

பூட்டியிருந்த கதவு தீறந்ததும், தீறந்த கதவு மறுபடி பூட்டியதும், வெப்பு நேரய் நீக்கியதும், படிக்காக கீஸ்டத்ததும், ஆண்பறைகள் பெண் பறைகளாக ஆனதும், இறந்தவர் உயிர் பெற்று எழுந்ததும், எலும்பு பெண் உரு ஆனதும், வெந்தழலில் இட்ட ஏடு வேகாது மீண்டதும், ஆற்றிலே இட்ட ஏடு எதிர்த்து ஓடிக் கரை ஏற்றியதும், கல்லே தோணியாகி மிதந்ததும், முதலை உண்ட பரலக்கண மீட்டதும் -

எல்லாம் தமிழ்ப் பாடல்களினால்தானே!

நமது பெருமைக்குரிய சமய இலக்கியங்கள் அப்படித்தானே சொல்லுகின்றன!

இன்னும் ஏன் தயக்கம்?

வடமொழியில் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பது புரிகிறதா?
இல்லை!

வடமொழி இதயக் கணிவுக்குத் துணை செய்கிறதா?
இல்லை!

அப்புறம் ஏன் வடமொழியில் வழிபாடு!

எமது கோயில்களில் பூசை செய்யும் பலருக்கு வடமொழியே சுத்தமாகத் தெரியாது!

அரிச்சுவடி கூடத் தெரியாது!

சமஸ்கிருத மந்திரங்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதி பாடமாக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்!

இதில் உச்சரிப்பு வித்தியாசம் நிறைய வரும்!

அர்த்தமே மாறிவிடும்!

வடமொழியில் “க” வர்க்கம், “ச” வர்க்கம், “ட” வர்க்கம், “த” வர்க்கம், “ப” வர்க்கம் ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு விதமான ஒலிகள் உண்டு.

உதாரணமாக “க” என்பதில் “Ka”, “Kha”, “Ga”, “Gha” என்பன.

இதே மாதிரி “ச”, “ட”, “த”, “ப” என்பவற்றிலும் நான்கு வகை உண்டு.

நிச்சயமாக சமஸ்கிருத மந்திரங்களை தமிழில் எழுதிப் படிக்கும்போது அர்த்த வித்தியாசம் வரவே செய்யும்!

பூசை செய்பவருக்கே தான் சொல்வது சரியா தவறா என்பது தெரியாது! “என்ன சொல்கிறார்” என்பதே தெரியாது!

பூசை செய்பவர்களில் கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் கூட சமஸ்கிருத அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர்கள் அல்ல! பூசை மந்திரங்களைப் படிக்க மட்டும் தெரியும்!

என்னென்ன தவறு செய்கிறார்களோ?

சொற்களைப் பிரித்துச் சொல்வதில் பிழைவிட்டாலே அர்த்தம் மாறிவிடும்!

“ஆண்டவனே பிராமணர்கள் சாப்பிட அருள் செய்” என்பது “ஆண்டவனே பிராமணர் ‘கள்’ சாப்பிட அருள் செய்” என்றும் சொல்ல நேரிடும்!

“நின் பாதகமலத்தைப் போற்றுகிறேன்” என்பது “நின் பாதக ‘மலத்தைப்’ போற்றுகிறேன்” என்று வந்துவிடும்!

ஏன் இந்த அலங்கோலம்?

“மந்திர ரூபம் மாறிலிட்டால் அதன் பலனே விபரீதமாகி விடும்” என்று காஞ்சிப் பெரியவரே எத்தனையோ இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்!

இப்படி எல்லாம் சிக்கல் இருக்கும்போது எதற்கு வடமொழி?

தமிழில் அருமையான தேவார திருவாசகங்கள் இருக்கின்றன! திருமூலர் திருமந்திரம் இருக்கிறது. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்ற எத்தனையோ திருமுறைப் பாடல்கள் இருக்கின்றன!

இவையெல்லாம் பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் படிக்கக் கூடியவை! படிப்போர் உள்ளத்தை உருக்கக்கூடியவை!

மந்திர சக்தியும் நிறைந்தவை!

தமிழ் மொழி, வட மொழி, ஆங்கில மொழி ஆகியவற்றில் புலமை மிக்கவர் மறைமலை அடிகள். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நூல்கள் பல செய்தவர். சிறந்த ஆராய்ச்சி அறிஞர், வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நன்கு கற்றவர். நிறையக் கடவுள் பக்தி உள்ளவர். பரம ஆஸ்திகர்.

“திருவாசக ஆராய்ச்சி உரை” என்ற அவரது நூலில் என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள்:

“..... போற்றி என்னும் ஈறுபெற்று இவ்வைந்தடிகளில் நீஞ்ர சொற் றோட்டர்களும் போற்றித் திருவகவலில் அங்குணமே நீள்த தொட்டர்ந்து வரும் சொற்றோட்டர்களும், ஒப்புயர்வில்லாச் செந்தமிழ் மந்திரங்களாம். திருக் கோயில்களீர் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுஸ் காலங்களீர் இச்செந்தமிழ் மந்திரங்களே கூறற்பாவனவாம். இவை கூறி வழிபாடாற்றின் இவற்றை ஒதுவார்க்கும் அருகிருந்து கேட்பார்க்கும் சிவபெருமான் மாட்டு மெய்யன்பு நிகழும்.

இவற்றை விடுத்து, ஒதுவார்க்குங் கேட்பார்க்கும் பெரும்பாலும் பொருள்தெரியாத வட சொற்றோட்டர்களை

மந்திரங்களாகக்கிப் புகலுதல் கரும்பிருக்க அதனை விடுத்து வேம்பு நுகர்ந்து எய்த்தலோடு ஒக்கும்.

செந்தமிழ் மொழியில் பண்டைக் காலந்தொட்டே இங்குனம் மந்திர மொழிகளீன் உண்மையினை ஆய்ந்தறிய மாட்டாத சைவரில் ஒரு சாரார் தமிழில் மந்திரங்கள் இல்லை யெனவஞ் செருக்கீக் கூறுவார்"

தமிழில் மந்திரங்கள் இல்லையே என்னும் சந்தேகம் இன்னும் இருக்க வேண்டுமா?

அசட்டுத் தனமான ஒரு அர்த்தமற்ற நம்பிக்கையின் பேரில் ஏன் வடமொழியைக் கட்டி அழவேண்டும்?

மூட்தனம் பக்தி ஆல்ல!

தனி மனிதனின் ஆன்மா ஈடேற்றம் தான் சமயத்தின் முதல் நோக்கம்!

வாழ்க்கையின் நோக்கங்களையும் நெறிகளையும் சொல்வது மதம்!

மனித மனத்தில் அன்பு, பொறுமை, இரக்கம், திருப்தி, புரிந்துணர்வு என்பவை வரவும், வளரவும், மதம் வழி செய்ய வேண்டும்!

அன்பு வழிச் சென்றால் மனம் அமைதி அடையும்!

அறிவு வழிச் சென்றால் உண்மையைத் தேடும்!

ஆசை வழிச் சென்றால் அலையும்!

பற்றுக்களை நீக்க வேண்டிய முறையில் நீக்குதலே சமய வாழ்வின் முதல்படி!

ஆசைகள் அறுவதற்குப் பக்தி வழி செய்ய வேண்டும்!

ஆசைகள் வளர வளர துன்பம்தான் வரும்! கவலையே வாழ்க்கையாய் முடியும்!

அப்பரும், சம்பந்தரும், சுந்தரரும், மாணிக்கவாசகரும், திருமூலரும், ஒளவையாரும், திருவள்ளுவரும், உமாபதி சிவமும், அருணந்தி சிவமும், மெய்கண்டாரும், அருணகிரி நாதரும், தாழுமான வரும், பட்டினத்து அடிகளும், இன்னும் பல சித்தர்களும், நமக்குத்

தேவையான மிக அருமையான உண்மைகளை மிக மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

வாழ்வின் பயன்பெற வழிகாட்டி இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் காட்டிய நெறி உலகம் போற்றும் நெறியாக உள்ளது.

அது மனிதனை உயர்த்தும் நெறி!

சமுதாயத்தைச் செழுமைப்படுத்தும் நெறி!

அதுவே நாம் பின்பற்ற வேண்டிய நெறி!

மதம் மனிதனை எமாற்றக் கூடாது.

மனிதனை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் வேலையை அது செய்யக் கூடாது.

மனிதனின் அறியாமை வளர்வதற்கு மதம் காரணமாக இருக்ககூடாது

மதம் மக்களுக்கு அறிவுத் தெளிவைத் தர வேண்டும்.

மக்களை ஏமாற்றுவது எனிது.

மதத்தின் பேரால் ஏமாற்றுவது மிக எனிது!

அர்த்தமற்ற நம்பிக்கைகளையும் பொருளற்ற சடங்குகளையும் காட்டி, அவர்களது ஆசைகளுக்குத் தூபம் போட்டு, அவர்களை ஏமாற்றுவது மிக எனிது!

இழுத்துக் கொண்டே ஒடும் மனத்தின் இழுப்புக்களுக் கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து ஆசை வயப்பட்டுப் பக்தி செய்வதில் பெரிய ஆபத்து இருக்கிறது.

ஆசைக்கு அளவு இல்லை

ஒரு ஆசை போக இன்னொரு ஆசை வரும்.

ஆசை நிறைவேறாவிட்டால் -

கோபம் வரும், ஏரிச்சல் வரும், பொறாமை வரும், விரக்தி வரும்!

இது மன நோயாக மாறும்!

மக்களை ஏமாற்றும் வியாபார நிலையங்களாகக் கோயில் கள் இருக்கக்கூடாது!

"எனக்கு உடம்பு ககம் வரவேண்டும் அதற்காக நலக்கீரக சாந்தி!"

"பிள்ளைக்குப் படிப்பு வர வேண்டும் அதற்காக பிள்ளையருக்கு மேரதக பூசை!"

"அவைச்சல் போகவேண்டும் அதற்காக ராகுவுக்கும் கேதுவுக்கும் நூற்றெட்டுக் குடம் தண்ணீர் ஊற்றுதல்!"

"காதல் நிறைவேற வேண்டும் அதற்காக செவ்வாய் தேங்கும் அம்மனுக்கு அர்ச்சனை!"

"உத்தியோகம் உயர வேண்டும் அதற்காக ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பெருமானுக்குப் பெரிய அர்ச்சனை!"

"நல்ல கணவன் வரவேண்டும் அதற்காக சாந்தி செய்து நூல் கட்டுதல்!"

எல்லாம் சுயநலம்!

"எனக்காக" "எனக்காக" என்று தான் பிரார்த்தனை!

எல்லாவற்றுக்கும் காசு!

பிராமண மதம் பல கிரியைகளைச் செய்கிறது.

அந்தக் கிரியைகளைக் காட்டி மக்களை மயக்குகிறது.

பெரிய பெரிய மனிதர்கள் எல்லாம் ஏமாந்து விடுகிறார்கள்.

பெரிய மனிதர்கள் நம்புவதைப் பார்த்து மற்றவர்களும் நம்பி விடுகிறார்கள்!

"எத்தனையோ பேரை, எத்தனையோ புரட்டுக் கதை எல்லாம் சொல்லி ஏமாற்றி, வியாபாரம் செய்து பணம் சம்பாதித்தவன்-

"இதே சுவாமிக்கு ஒரு அபிஷேகம் செய்துவிடு உனக்கு இன்னும் பணம் வரும்"

என்ற கதையில் ஏமாந்து விடுகிறான்!

எத்தனையோ பேருக்குத் துரோகம் செய்து, அவரைக் காக்கா பிடித்து இவரைக் காக்கா பிடித்து, ஏதேதோ வித்தை எல்லாம் செய்து பதவிக்கு வந்தவன்-

"ஒரு சின்னச் சாந்தி செய்துவிடு உனக்கு இன்னும் பதவி உயரும்"

என்ற கதையில் மயங்கி விடுகிறான்!

கவியானத்துக்குக் காத்து நிற்கும் பெண்-

"அம்மனுக்கு ஒரு சின்ன தங்கப் பொட்டு வாஸ்கிக் கொடு உனக்கு விரைவில் கலியானம் நடக்கும்"

என்ற கதையில் எடுபட்டு விடுகிறாள்!

இவர்களது பக்திக்கு ஆசைதான் காரணம்!

கோயிலுக்குப் பத்து ரூபா கொடுத்தால் தங்களுக்கு ஆயிரம் ரூபா வரும் என்று நம்புகிறார்கள்.

ஆயிரம் ரூபாவுக்கு ஆசைப்பட்டுத்தான் பத்து ரூபா கொடுக்கிறார்கள்!

பக்தியையும் வழிபாட்டையும் ஒரு வியாபாரம் மாதிரி நினைக்கிறார்கள்.

பக்தியை ஒரு வியாபாரம் மாதிரி நினைக்க மதம் செய்யும் கிரியைகள் இவர்களைத் தூண்டுகின்றன!

அர்ச்சனைகளிலேயே பல ரகம்!

இரண்டு ரூபா அர்ச்சனை, ஐந்து ரூபா அர்ச்சனை, பத்து ரூபா அர்ச்சனை, ஐம்பது ரூபா அர்ச்சனை.... இத்யாதி....இத்யாதி....!

தர்ப்பை கழற்றும்போது அர்ச்சனை செய்தவருக்குத் தனி தட்சனை!

பெரிய அர்ச்சனை செய்தால் நிறையப் புண்ணியம் என்று ஒரு நம்பிக்கை; உடன் பலன் கிடைக்கும் என்று ஒரு மயக்கம்!

சுற்றுப் பிரகாரத்தில் ஒன்பது குட்டிக் கோயில்கள் இருந்தால் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனி அர்ச்சனை!

அர்ச்சனை வருமானத்தைக் கூட்டுவதற்காகவே புதிது புதிதாக பிரகாரத்தில் திடீர் என்று எழும் குட்டிக் கோயில்கள்!

அபிஷேகம் செய்தால் செய்த பாவம் தொலைந்து விடும் என்று ஒரு நம்பிக்கை!

சிலர் இருக்கிறார்கள். கோயிலுக்கே போக மாட்டார்கள். விட்டு விலகாத வேலை. நேரம் இல்லை. கடவுளை நினைக்கவே நேரம் இல்லை!

இவர்கள் பெயரால் பெரிய அபிஷேகமும் பூசையும் நடக்கும்!

தபால் மூலம் காச அனுப்பி அர்ச்சனையோ பூசையோ செய்வித்து புண்ணியம் சேர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு!

"பிரார்த்தனை" "வழிபாடு" என்பவற்றையே அர்த்தமற்றதாக்கி விடும் செயல்கள் இவை!

"காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார் தமை நன்னென்றிக்கு உய்ப்பது"

என்ற சமயத்துக்கும் - இவர்களுக்கு வெகு தூரம்!
இவர்களுக்கும் வெகு தூரம்!

"முதுசக்கரர்"களான நாங்கள் கண்முடி இருக்கலாமா?

"யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் கந்தபுராணக் கலாசாரம்" என்பார் பண்டிதமணி.

கந்தபுராணக் கலாசாரம் சைவ சித்தாந்தக் கலாசாரம்!

நாம் அந்தக் கலாசாரத்திலிருந்து விட்டு விலகி வெகுதூரம் வேறு எங்கேயோ சென்று கொண்டு இருக்கிறோம்.

"நாவலர்", "சைவப் பெரியார்", "பண்டிதமணி" போன்ற வர்கள் அறிவுத் தெளிவோடு கூடிய உண்மைச் சமயம் இந்த மன்னில் மலர்ந்து வளர்வதற்கு உழைத்த மகான்கள்!

அவர்கள் வேறுமனே எழுதுவதோடும் பேசுவதோடும் நின்றுவிடவில்லை.

"முன்மாதிரி"யான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டிய வர்கள்.

"முகஸ்துதி" செய்யத் தெரியாதவர்கள். முகத்துக்கு அஞ்சி வேசையாடாதவர்கள்!

தங்களுக்குச் சரி என்று பட்டதை எந்த இடத்திலும் யார் முன்னிலையிலும் சொல்லத் தயங்காதவர்கள்.

"அப்படியும் இருக்கலாம் இப்படியும் இருக்கலாம்" என்ற நம்புவல் போக்கு அவர்களிடம் இருந்தது கிடையாது!

அவர்கள் வாழ்ந்த சமூகமும் "வரிசை தெரிந்த" சமூகமாக இருந்தது. "ஓரிஜினல்"களையும் "இமிடேஷன்"களையும் ஒரு சேர வைத்து மதிக்கும் வழக்கம் அந்தச் சமூகத்தில் இருந்தது கிடையாது.

"பின்கத"வால் பட்டம் பதவி இடமாற்றம் பெற்ற மனிதர்களை "வாழ்த்தி வரவேற்று" விளம்பரப்படுத்தும் வழக்கமும் அந்தச் சமூகத்தில் இருந்தது இல்லை!

இப்போது -

"சைவம்" வளர்ந்த சமூகம் போய் "இந்து" வளரும் சமூகம் வந்திருக்கிறது.

கொள்கைகளையும் வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும் விட "சடங்கு" களும். "தூ" மந்திரக்காளி விளையாட்டுக் காட்டும் பம்மாத்துக்களுமே" முக்கியமாகி வருகின்றன!

இப்போது -

'சடங்கு'களும், அர்த்தமற்ற கிரியைகளும், மூட நம்பிக்கை களும், நூல் கட்டும் வேலைகளும், சாந்தி செய்யும் சமாச்சாரங்களும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து -

"காச பிடிடங்கும் சமயம்", "எல்லாத்துக்கும் தட்சணை வாங்கும் சமயம்", "அறியாமையை நீர் ஊற்றி வளர்க்கும் சமயம்" பல்கிப் பெருகி -

"தொற்று நோயா"க வளர்ந்து வருகிறது!

"சைவம்" "சைவநெறி" என்பன போய் இப்போது "இந்து" மேலோங்குகிறது.

பள்ளிக்கூட்டப் புத்தகங்களும் மெல்ல மெல்ல மாறி வருகின்றன. உண்மைச் "சைவ நெறி"யைப் போதிப்பதற்குப் பதிலாக "சாம்பார் மதத்" தைத் தயாரித்துத் தருகின்றன.

"சைவம்" வளர்த்த பெரியோர் எல்லாருமே சிறந்த கல்விமான்களாக விளங்கினார்கள். கசடு அறக் கற்றார்கள். கற்றதின் படி ஒழுகினார்கள். முழு சன சமூகத்தினதும் கல்வி வளர்ச்சியிலும் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள்.

உண்மைச் சைவம் கல்வியில் அக்கறை காட்டும். உண்மைக் கல்வி சைவத்தில் கொண்டு போய்விடும்!

சைவத்துக்கும் கல்விக்கும் நெருங்கிய உறவு உண்டு.

சைவம் வளர கல்வி வளரும், கல்வி வளர சைவம் வளரும். கல்வியின் பயன் அறிவு, அறிவின் பயன் ஒழுக்கம், ஒழுக்கத்தின் பயன் நீதி, நீதிக்கு இன்னொரு பெயர் சைவம்!

நீதியைக் காணவிழையும் சமயம் அறியாமையை வளர்க்காது, அறியாமையை வளர்த்து ஏமாற்றி ஏழைகளின் பொருளைப் பறிக்காது.

இப்போது சமயத்தின் பெயரால் அறியாமை பெருகி வருகிறது.

இது ஒரு விஷ வட்டம்.

அறியாமை வளர அர்த்தமற்ற சடங்குகளும் காச பறிக்கும் கிரியைகளும் வளரும்.

அர்த்தமற்ற சடங்குகளும் காச பறிக்கும் கிரியைகளும் வளர அறியாமை பெருகும்!

திருமூலரும், திருவள்ளுவரும், திருமுறைகளும், சித்தாந்த சாத்திரங்களும் சொல்லும் நெறி வேறு!

சடங்குகளையும், கிரியைகளையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் வளர்த்து, மனிதனின் ஆசைப் பேய்க்குத் தீனி போட்டு, காச பிடுங்கும் சமயம் வேறு!

முன்னையது அறிவுத் தேடல், உண்மையைத் தேடுதல். ஞானத்தைப் பெற அயராது உழைத்தல். பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து விடுபட்டு வீடுபேறு அடைய வழி அறிதல்.

பின்னது ஆசை வயப்பட்டு, மனத்தின் இழப்புக்களுக் கெல்லாம் பணிந்து, மீண்டும் மீண்டும் இறந்து பிறந்து அல்லபட்டு மீள முடியாத துன்பக் கடலில் சிக்குண்டு அவஸ்தைப் பட வழி தேடுதல்;

உலகத்துக்கு தமிழ் கொடுத்த கொடை வள்ளுவமும் சைவ சித்தாந்தமும்!

சாதாரன நிலையில் நின்று பார்த்தாலே -

மனிதப் பிறவியின் சிறப்புக் குணமான 'Intellectual Curiosity' என்ற அதி தீட்சனியமான புத்தியின் தேடலுக்கு விருந்தாக இருப்பவை வள்ளுவமும் சைவ சித்தாந்தமும் என்பது தெரியவரும்!

வள்ளுவம் வேறு சைவ சிந்தாந்தம் வேறு அல்ல!

வள்ளுவம் பொது அறங்களைச் சொல்வது சைவ சிந்தாந்தம் சிறப்பு அறங்களைச் சொல்வது.

"தமிழ் நாகரிகம்" என்றும் "தமிழர் பண்பாடு" என்றும் பெருமை யோடு அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்கிறோமே அவற்றின் அடித்தளமே வள்ளுவமும் சைவ சித்தாந்தமும் தான்!

அந்த வள்ளுவம் சைவ சித்தாந்தம் இரண்டுக்கும் "முதுசக்காரர்கள்" நாங்கள்!

நாங்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டு இருந்தால் நட்டம் எங்களுக்குத்தான்! எமது சந்ததிகளுக்குத்தான்!

நாங்கள் மெத்தனமாக இருந்தால் -

மெல்ல நுழைந்து இன்று அகலப் பரந்து நின்று அறியா மையை வளர்க்கும் சடங்குகளும், அர்த்தமற்ற கிரியைகளும், முட்டாள் தனமான நம்பிக்கைகளும், சூ மந்திரக்காளி விளையாட்டுக்களும் எல்லாவற்றையுமே அழித்து விடும்!

இந்த அழிவிலிருந்து தப்புவது எப்படி?

தக்கார் இதுபற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்!

அன்பு நெறி,

அறிவு நெறி

உலகம் முழுவதும்

பரவ வேண்டும்

தமிழ் மக்கள் இப்போது உலகம் முழுவதும் பரந்து வாழ் கிறார்கள்.

தமிழ் மக்கள் இல்லாத நாடே இப்போது உலகத்தில் இல்லை.

அல்லல்பட்டு அவதிப்பட்டு ஆற்றாது அழுது, வாழ வழி தேடிப் புலம் பெயர்ந்த மக்களில் பலர் இப்போது அடைக்கலம் கொடுத்த நாடுகளிலேயே வேர் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

நாட்டு நினைப்பு, வீட்டு நினைப்பு, தனக்கென ஓர் அடையாளத்தைத் தேடிக் கொள்ள விரும்பும் மன உளைச்சல் எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவர்களுக்கு சமய உணர்வுகளையும் உண்டாக்குகின்றன.

ஆனால் அங்கெல்லாம் என்ன நடக்கிறது?

அன்பு நெறி அறிவு நெறி என்று போற்றப்படும் பெருமைக் குரிய நமது சமய நெறி பற்றிய அறிவே இல்லை!

இங்கேயே நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு வருகின்ற தென்றால்-

அங்கெல்லாமோ நிலைமை படுமோசம்!

அவர்களது உணர்வுகள் வியாபாரம் செய்ய நினைப்பவர் களுக்கு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்து விடுகின்றன.

அவர்களது உள்ளத்தில் மிக மெல்லியதாக சமய உணர்வுகள் அரும்பத் தொடங்கு முன்னரே -

"ஓம் சக்கிலாம் பரதரம் சசி வர்ணம் சதுர்புஜம்...."

அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விட்டது!

குருட்டு நம்பிக்கைகள் வளர்க்கப்படுகின்றன!

அர்த்தமற்ற சடங்குகள் முக்கியத்துவம் அடைகின்றன!

"மந்திரத்தால் மாங்காய் விழும்" என்ற நம்பிக்கை ஊட்டப் படுகின்றது.

"முப்பொருள் உண்மை" மறைக்கப்படுகிறது.

"இந்தச் சரீரம் நாம் எடுத்த சரீரமல்ல, நமக்குக் கிடைத்த சரீரம்" என்பதைச் சொல்லுவார் யாரும் இல்லை!

இந்தச் சரீரம் ஏன் கிடைத்தது?" என்பதை விளக்குவாரும் இல்லை!

"சமயம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை" என்பதை தெளிவிப்பாரும் இல்லை!

தமிழ் நாட்டிலிருந்து அழகான அட்டைப் படத்துடனும் கவர்ச்சியான அச்சு அமைப்புடனும் வெளிவந்து பிராமண மதத்தின் பிரசார சாதனங்களாக விளங்கும் மூன்றாந்தர சமய நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் நல்ல விலைக்கு விற்பனையாகின்றன.

"கட்டாயம் இது செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் எல்லாம் நல்ல படியாய் முடியும். சாதாரண புதையோடு விசேட சாந்தியும் செய்தால் உடனே பலன் கிடைக்கும்" என்ற தந்திரவார்த்தைகள் தாராளமாகவே அள்ளி வீசப்படுகின்றன!

"உண்டு உடுத்து, குடித்துச் சுகித்து, மனம் பேரனை வழியல்லாம் ஆசைகளை அனுபவித்து இன்பமாய் வாழ மந்திரக்கிரியைகள் வழி செய்யும்"

என்ற போதை பலமாகவே உண்டாய்வுகிறது!

அன்பு வழி நீற்றலே, அறிவு வழி நீற்றலே, அருள் வழி நீற்றலே ஆணவத்தின் வலி கெட்டு உய்தி பெறும் வழி

என்று "சைவம்" சொல்ல -

புதிது புதிதாய் உண்டாக்கப்படும் பிராமணக் கிரியைகளோ "நான்" என்பதும் "எனது" என்பதும் மேலும் மேலும் வலிவு பெற வழி சொல்லுகின்றன!

"தென்னாடுடைய சிவனே எந் நாட்டவர்க்கும் இறைவன்"

என்பதன் பொருள் விளங்காமலே கிடக்கிறது.

கடவுளுக்கு வகுக்கப்பட்ட இலக்கணங்களுள் தென்னாட்டார் வகுத்த இலக்கணமே மிகப் பொருத்தமானதும் மேலானதும் என்பதே இதன் பொருள்.

பிரமச்சரியம், இல்லறம், வானப் பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்ற நான்கு வாழ்க்கைப் படிகளில் நிற்க வேண்டிய நிலையில் நினரு - சரியை, கிரியை, மோகம் ஆகிய வழிகளைச் சோபான முறையில் மேற்கொண்டு -

புறக்கரண வழிபாட்டில் தொடங்கி, புறக்கரண அகக்கரண வழிபாடாய் தொடர்ந்து, அகக் கரண வழிபாட்டில் மூழ்கி -

ஞானம் பெற்று -

வாழ்க்கையை நிறைவுடையதாக ஆக்கி சிவத்துடன் இரண்டறக் கலந்து ஆனந்த நிலையை அனுபவிப்பதே நமது வாழ்க்கையின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

ஒளவையாரில் தொடங்கி, வள்ளுவர் படித்து, தேவார திருவாசகங்கள் பயின்று, கந்தபுராணம் பெரிய புராணம் என்பவற்றால் இன்புற்று, திருவருடபயன் படித்து, சிவப்பிரகாசம் சிவஞான சித்தியார் என்பவற்றால் சிந்தனை வளமடைந்து, பொய்யடிமையில்லாத சங்கத்துச் சான்றோரால் மனம் பக்குவமடைந்து, சிவஞான போதத்தால் தெளிந்து, மறுபடி தேவார திருவாசகங்கள், மற்றும் திருமுறைகள், அருணகிரிநாதர், தாழுமானவர், பட்டினத்து அடிகள் படித்து அனுபவித்து, மறுபடி வள்ளுவர் படித்து நுட்பங்கள் அறிந்து, திரும்பவும் சிவஞானபோதம் படித்து அத்துவிதம் பற்றிய உண்மைத் தெளிவடைந்து, ஞானநிலை கைவரப் பெற்று ஆனந்த நிலையை அடைவதே -

நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய நெறி!

உலகில் உள்ள ஓவ்வொருவருக்கும் அவரவர் தரத்துக்கு ஏற்ற நூல்களைத் தந்து, அவரவருக்கு ஏற்ற கடமைகளைக் கூறி -

மெல்ல மெல்ல,

படிப்படியாக,

அனைவரையும் வாழ்வின் உயர்நிலைக்கு உயர்த்துவதே நமது சமயநெறி.

இதை விடுத்து

புரியாத மொழி மந்திரங்களும், அர்த்த மற்ற சடங்குகளும், ஆசைகளுக்குத் தீனிபோடும் கிரியைகளும் நமக்கு எந்த வகையிலும் உதவப் போவதில்லை.

குளிக்கப் போய் சேறு பூசக் கூடாது.

உலகில் உள்ள அறிஞர்கள் பலராலும் ஏற்றிப் போற்றப்படும் நன்னென்றியை முதுசமாக வைத்திருக்கின்ற நாங்கள் பிராமண மதத்தின் பின்சென்று உமி குற்றிக் கை வலிக்கக் கூடாது.

கரும்பு இருக்க வேம்பை ஏன் நாடவேண்டும்?

நமது மக்களிடையே பரந்திருக்கும் மூட நம்பிக்கைகளும் அறியாமையுமே “மசாலா” மதம் உலகம் முழுவதும் பரவ வழி செய்கின்றன.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் சித்தாந்தச் செந்நெறி காசு தின்னும் சடங்குகளால் மூடி மறைக்கப்படுகிறது.

சைவ சித்தாந்த செந்நெறி பழைமக்குப் பழைமயாய் புதுமைக்குப் புதுமையாய் இருப்பது.

விழ்ஞானிகள் அறிந்துள்ள பிரபஞ்ச ரகசியங்களோ, அனூபற்றிய கொள்கைகளோ, மரபணுபற்றிய முடிவுகளோ எதுவுமே சைவசித்தாந்தத் தத்துவத்திற்கு முரண் அல்ல.

சைவ சித்தாந்த செந்நெறிக்கும் மசாலா மதத்திற்கும் வெகுதூரம்.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு அறிவு ஆட்சி செய்யப்போகும் நூற்றாண்டு.

உண்மைகளை எனிதில் அறியவும்,

பொய்மைகளும், புரட்டுக்களும் பேரயகன்று, உண்மைகளை அறியவும், அறிந்ததன் வழிநிற்கவும், தகவல்துறையில் ஏற்பட்டுவரும் புரட்சிகள் வழி வகுத்துள்ள நூற்றாண்டு.

அறிவுத் தேடலில் ஈடுபடப்போகின்றவர்களுக்கு இனிமேல் காலமோ, இடமோ, பணமோ பிரச்சினைகளாக இருக்கப் போவதில்லை.

இது -

அந்தப் புதிய உலகில் புகப்போகின்ற தமிழர் சமூகத்திலும் பிரதிபலிக்கவேண்டும்.

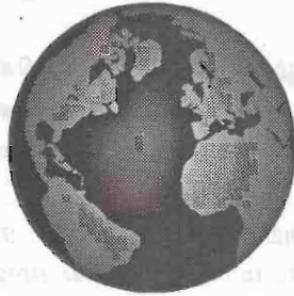
வள்ளுவமும், சைவ சித்தாந்தமும் உலகம் முழுவதும் பரவும் விதத்திலே எம் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்படவேண்டும்.

அது -

தமிழர் சமூகம் புதிய உலகில் தானும் உய்ந்து, மற்றவர்களையும் உய்விக்க வழி செய்ய வேண்டும்.

அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது!

A circular graphic featuring a stylized globe with a red dot highlighting a specific location, likely representing the Earth's axis or a point of interest.

"മേൻമൈകൊள്ള

கைவந்தி

விளங்குக!

உலகமேல்லாம்!"

Anger can be a natural response to threat, but it can also become a destructive force.

அரவிந்தன் பதிப்பகம், இல. 25, பாமன்கடை வீதி, கொழும்பு 6, இலங்கை.

ஈழி,
கூவியும் கருக்குக்கலை,
குல்லயமாக
வணபடுத்துகிறார்.

ஈழி, இலை
கமிழ் நடை.

இந்நால், வாசகரில்
ஓர் உள்ளக்கிளர்வினை
ஏற்படுத்தும்
என்பது நிச்சயம்.

குமாரசாமி சோமகந்தரம். எம.ஏ
தேசிய கல்வி நிறுவக
கமிழ்ப்பிலின் மன்னாள் பணிப்பாளர்,
தற்போதைய ஆலோசகர்.